

טּוֹר אַלְפָ

לפני כמה חודשים נמסר בעיתונות כי על רקע תכניתה ביובא המוצמצמת לשנת 1952/53, ווגוח הסיכוי שבסוגרת התקציב המוצע למטבעון יהיה הכרח לפחות אפיק ביובא העומס של בשער (כח) מעברליים, היה דין בחוגי הממשלה בדבר האפשרות לאספקת עצמית בבשר על ידי גידול נרחב של שפניט וחזירם. הויל ולא באה שם הבחשה לדרישות אלה אין לנו כל סיבה להטיל בהן ספק. נראה כי קיבלנו אותו ברגש של סיוף. עוד ב-1949 הצביע "אלף" על הצורך והאפשרות להשחרר מחלות ביובא בשער העומס בסכומים עצומים של דוד לארים על ידי המרצצ גידולם המוקומי של שפניט וחזירם (האיסורים על יהודים דתיים מטעמי מסורת ואמונה) וככבים (שאינם לפה טעם המסורת של הרבה מיויצאי אירופה). עתה כאו ברור שזה הפתרון הקל והחסכני ביותר לביעת ההחלטה הבשר, לפחות לחלקה הארי של תושבי המדינה.

בגיטים התורה, למעשה, רשן הפיקוח על הייצור החקלאי. בתוך השאר הופיעו בשוק גם כמות של בשחרור מון הגידול המוקומי.

ההדיינים עמדו תחילת נוכחים ומשותקי פעולה. מעת'ם התעורר, הפערילו את מרדי הרבענות. יומו את עצומת 40 חברי הכנסת מכל המפלגות (מחוץ למפל"ם, סק"י וסיעות המיעוטים). שוב אנו עדין לתופעה שמלגות חילוניות בערךן, מפלגת שחבריה חילונים ברובם הגדול, דראות צורך לשחק — בזרחה "בלתי רשותית" — את משקלם של היהודים הדתיים בשאלות החשובות להם, לדחיהם, ואחרים ועסקים, שהחברים הפרטניים אינם מקפידים כלל, מן הסתם, על דיני "כשרות". רואים צורך להתריע בהתחשב על חילול השם החזיר, לתבוע איסור מוחלט על גידול חזירם במדינת ישראל, והממשלה, שרובי חברות אניות חילוניות, מגלה נתיה גוברת להיבצע שוב להזזה.

במסורת היהודית קשור החזיר בפרשה ארוכה של מרטירולוגיה והוא טוען מטען בכך של רגשות סלידת ותיעוב. גידול החזירים ואכילתם בשרס עשוים לעורר מצד חזרים רבים למדוי תגבות קשות, קשות במיוחד דווקה מהיונן בתירוץ נאלות לחלווטים.

אבל עם כל ההבנה לכך, אין להשלים בשום פנים עם ניצול המדינה ורשות התקינה והביז'ו של לכפייה עקי רונות ולהיכרות. שבמדינת המודרנית מקרן מבחן המזפון וההכרה של האורתודוקסיה. הממשלה הזאת התחייבת גמונע כפה דתית, וכפיה דתית פירושה — כל התערבות שהיא ברשותה היחיד של אורה, אל אורחים, מטעמי אמונה, ורגשות דתים של זאת או אורחים אחרים.

כל אורחה — חילוני כדי — חייב לראות בהתערבות כואת פגיעה בחירותו.asis

ר' י

סברואר

1953

200 בר.

מִסְרָה עֲשֶׂר

הזהרו מתפקידיהם או נאסרו — יחד עם הרבה גרמנים-סתם, קומוניסטים ולא-קומוניסטים — ומאות אחדות מהם ברוחו לגורמניה המערבית. הסברה אומרת שיש לחכות למשפטו של המפלגה נספים נגד היהודים קומוניסטים מצמרת המפלגה בכלמה מארץ-הgosz המזרחי — בפולין, ברומניה או بعد אייזו מדינה קומוניסטית. עובדה היא גם שמשתלת מאורצ'ה-דן בתקשה מאל-ו-משהו היהודים שנתרו בסין שצאו את האין, כמה מאות מהם מבקשים להגר לישראל. הגיעו גם דייעות על עצבות מסוימות בצד שמאל פולני, יהודים מתושבי המדינות הללו מאות, או אף יותר, יהודים מבלגיה. נספר שכמה מאותם יהודים מושם עגום מאד. אבל דקה משום כך, ודקה משום שנקה החששות והסכנות שביבב הוה יש מי ששודק לזכור הון — הון פוליטי או הון- ממש — דקה לבן רואו לעשות מאמץ מיוחד ולעמדו על הצד העובדתי שבתוכנה לעמידה עלייה, להפרידו מכל בחינה רשותית וליצית ותומולית, ולדון אותן לגופו.

העובדות זו שנערך משפט-פראג והואשנו הרופאים היהודיים במסקבה. בשופרחות התעל מולה של הגוש המזרחי מתנהלה חעטולה חריפה נגד הציונות. הגינט וגופים יהודים אחרים, המשמשים — לפי גרטת השפעות הללו — סוכניות-דריגול של האימפריאלים הא-מרקיאי בארץ-הgosz המזרחי. מתנהלה הסתנה بغداد הציונות כחונעה יהודית-לאומנית בודגנית-ביגלאומית, שהיא מכשיר בידי אוו אימפריאליים אמריקאי. מתנהלה תעמלות השמזה גם נגד המשטר של מדינת-ישראל וננד נציגים דיפלומטיים שלה בארץ-הgosz המזרחי; לפחות על אחד מהם הוכרנו שהוא "אישיות בלתי רצואה" במדינה שבה שמש בתפקיד דיפלומטי. עובדה היא גם שיהודים גרמניה המזרחית חור שם מאי עורות, כמה קומוניסטים בתחום

בראוכן:

המשך או תחילת — עוזי אורנן

האימפריאלים הערביים — עדיה חרוץ

בשותים ובקרים (פרקי עוזי) — עמוס קינן

בעית מאורך — ח. מ. תמסמאנוי

הרשות (ספר) — ריבע עיטם

ברך הפליטים הערביים — יהושע בנטוב

יציבות (פומון) — עשו

ה ג ל י ו נ ה ז ה

רוב הרשימות שבספר, ובכללו אלו אמר באות כאז דומה שהן מוסבות ממש על פשיות אקטואליות של הימים האזרוניים. הקטעים נעתיקת באלף" בירשות האדיבת של המחבר והוצאת "ישראל". *

בחלק הפוליטי ימאנקו וקורא מאורדים מעתה חורון, האימפריאליות הערabi ומאת ח. מ. חטסנאי, ביעית מארכו שני המאודים הם נאים שנישאו באספה פומבית בברודוווי שבניו-יורק, לג'נ' ג'אל של אנשים טענניים בבעיות המזרח, כי הם בני המזרח עצמן, אנשי-מדעד ומדיניים, הרבה מוחץ צרפתיים. סור תמסממי אוים, ריבס מומחה ברבריים, שהוא רובם הג' הוא ממנהני הברבריים, שהוא רובם הג' דל' של אוכלווי מארכו, השינויים את רית החדשה: הוהי האקטואלי, התהבות העברית הקלאסית ותמורשת היהודית שי

מישר בתה השני והלאה. *
ועתה, לדברי ספרות: כאן תמצאו פרקי-שירה ליריים וחרפי תחרשנות, נבי רוביין, למשורר הצער רם עמרי (השם נג'ין הבא): הרשת, סיפור מאת ריבע עיטם, על קע' צילות הטטר בשנות 1947, ואת פומנו המרי של שנו, יציבות.

"המשך — אן חתלה?" — אן בעצם: קמץ של מה ותחילה של מה — זה הציר שעליו סובבים ביום האחרון, במפורש אן במושת, הרבה מן הדיניס שכחוב ושבע' בדבר דמותה ודרכה של תרבותנו החדש. זה היה גם הנושא בוכחו פומבי, "סוער" למד, שנער לאן מכבר בבית העם" בירושלים. במספר מאות דבוח של גוער וקשיים, מהם ח' לונים ומהם דתים. דבריו של עוזי אורן באותו כוח ניתנים בעמוד הבא.

אל אותה עתיה, בשינויים, נינש נשיה עיונית יותר גם שאלו אשבעל, במאמרו תרבות, זמן ומקום, בו הוא מנוח את שלושת היסודות העיקריים שליהם יתכן, להלכה, להשתתת את התהבות העברית החדשה: הוהי האקטואלי, התהבות העברית הקלאסית ותמורשת היהודית שי

מתוך "בשותם ובעקרבים" — מבחר "עווי ושות'" — לעומת איננו ראיינו להביא ארבע רשימות טפושיות. למרביה-הפתעה נמצא שלא סר טעם של ההמוד הצעדי, אף כי לא כראוד המכון היה תמיד לעניינים שוטפים ובניהם.

להג', ואני בנו יודיע אל-נכון כמה מהם יראו עצם בטוחים, מבחןם האישית. במדינת ישראל ייתור מאשר בארגנטינה, למשל, וכל הרואה — בעקבות משפט פראג ומוס' קבה וכל מני "משפטים" אחרים שאלי יבואו עד בקרוב — הגירה רחבה של יהודים אמריקה למדינת-ישראל, חלומות באספמיה הוא רואה, יוציאו. הללו יכלו לבוא — למעשה, בגין מפרק — גם בימי האנדט הבריטי, ולא בגין; והם יכלו להזעע מעלייתו של היטלר, ומשאות יהודי אירופה, ובמידה זו או אחרת אף ה' דעווה ולבוא לארץ-ישראל — ולא באו; או איזה מיעוט ניכר מהם, יוכל לבוא בחמש שנים קיומה של מדינת-ישראל, שעשרה פטור חיים לרוחה לפני כל היהודי באשר הוא שם, ומיועט ניכר מהם היה יכול לשנות מן הקצה אל הקצה את כל ה-"תנאים" שואלי אין מ' צאים פה חן בעיניהם — והם לא באו; וככל שניתן למדוד מן ההיסטוריה האנושית. ובפרט מן היהדות — גם לא יבואו. לא בהומוניות. ושום הטפה ושום אידאולוגיה אין בהו כדי לשנות זאת.

כפי אידאולוגיה איבנה מבייה המוגנים ליד' הגירה מוקומם — לכל היוטר יכולת איד' אולוגיה לאורנו הגירה של המוגנים העוקרים מוקומם בערך-כך, להשתתט על תחוליך הגירה. ובمعد לכל מסך העשן הסמיך של מליצות על הצלת-יהודים מחדשת מחברת עזודה אחת פשטה — אולי מכאה, אולי לא-ענקתABEL. אבל בראות: אין מדינת-ישראל צפיה עתה לגיל גדול של הגירה יהודית נוספת, אין היא צפיה עתה להציל. *

כל היותר צפיה היא עתה לקילוח איתן יותר של תרומות. להגברת תלותה בחסדי-חוץ. להגברת טיפולות.

מ. ע. אל-אַ-

פסוים של קומוניסטים וחסידי המשטר או קומוניסטי במדינות המערב. עוזרו תגובות הריפות ביותר מצד חוגים יהודים רשמיים, נתקבלו בקורות-רווח בחוגי הליגת הערבית, ועודו את השמאלי הקיצוני בוירט המדיניות הפונית במדינת-ישראל והביאו במישרים לידי פילוגה של מפ"ם.

עובדת היא גם שאר עתה אין המשטר הסובייטי משטר אנטישמי במוחו: אף עתה הוא שוקד להבדיל לפוחת להלכה, בין יהודים לציונים, והציונים עצם הלא מאן ומתריד נחשבו מבחינה עקרונית, אובי המשטר בברית-המועצות ייריביה של אידאולוגיה א-סובייטית.

המשטר הציוני במדינת-ישראל חותר להפיק מן העובdot האלו את הרוחות הגדול ביוור. האקלים שבו הציגנות מרגישה עצמה כגד' בימי, בבחודש שלה, בכיכול, הוא האקלים של רדיפה אנטישמית או לחץ אנטישמי על קבוץ יהודים זה או אחר.

וזאת, לא דוקה ממש שמצו כזה מאוחר, בכיכול, את אמתות ה프로그램 הציונית הקלאסית. — ש, אין פרהון לשאלת היהודית אלא בדור Rico טרוטורי-אליל במונייה יהודית ובכ' אלא, ובכך, מסוומ שזו האקלים שבו מצליח ה-מפעל' הציוני והקוודש ה-חלוקה, על קה' ה' גופים והמוסדות והארגוני הנגנחים ממנה: הוא המשק הישראלי, בצויה ששויה לו המשטר הציוני החלש עליו וקובע את אפי.

לא לחינם הודיעו מה העתונים בעניהם של סיפוק כי גליי האנטישמיות בוגש המזרחי החיו במדינה ידועה את רום התהומות למגיות הישראלית בארצorth-הברית. שירידתו כבר "גרמה דאגה חמורה".

האקלים של "עלילות-דם" ו-הצלת יהודים, או דיבורים על הצלת יהודים, הוא האקלים האידיאלי לניצול הסנטימנטים של אותם יהודים שהם "שבעים ושאננים" כדי כך שאין מבקשים להציגם; הוא האקלים האידיאלי להסערת רג' שותיהם של היהודים הלא-דוקה. זה מפתח הפלאים אל חשבונות-הבנק שלהם; זה צנור-החיים, צנור-השפע למשק-השנוו — הוא

ה-מפעל' הציוני. ותנאי לכך שמילוני היהודים שם, באמירה לא יהיו צריכים להזלה; שלא יהיה ניצולים אלא — מצילים. שייצלו — קודם כל, מפשיטת-ירג'ל — את משק-השנוו.

מבחן המשטר-ה-כללי הקואליציוני יש ב-ocab' הזה, כמובן, עוד צדדים של תועלתי, ממשית או אפשרית.

כיו במצב הזה נוח מאד להסתער על האור פוליזיה של הציונים השמאליים, להלום בה, לפורה. ולשתק לפחות את החלק ה-חלוצי' שבה. במצב זה קל מאד להעמיד את הללו לפני ברירה חזותכת, להעמיד את הכניעה ה-אידאולוגית כתנאי להמשך ההנהה מקרון-השפע של המגביזות, מן ה-מפעל' המשותף. באשר דה-ישראל ה-חלוצי' הוא חלק אורגני מן המפעל', אשר על כן יהיה קל להכניעו.

מצב זה גם הוא עד מאד. להקמת "חוית מלוכדת", לרכיב כל הכוחות סביב ההגגה הבושלת, להסחת-העת מודרך והרבה בעיות ממשיות מאד וڌוקות מאד — ורוחקות מאד מראסית-פרתון. והמצב הזה גם וזה מאד להסתערות

המשך או התחלה?

זיכרים בוכות פומבי כבית-העם בירושלים (27.12.52)

כל עתיד הנראה לעין.

צדחת בני אתונגה

אתונה מדינה ריבונית היהת, והעמידה מ' תקופה אنسימוניה וגודלי-מחשבה, חכמי-שייח' וכוכביה-על-ספר. פעמים היהת אתונה נלחמת במדינות שכנותיה, פעמים כרתה עם ברית. עתים רם היהת מעמדה ועתים נדכה ונלחצת. אך מאב לבן נסירה מסורת החכמה האתונאית ווגאות-מעלה על שאר המדינות.

ולכל, היהודי, ספג מסורת היהדות שנמסרה מאב לבן, חדור השנהה — או הבתו — לגוויי הארץ, בן "העם הנכבד", המתנסה על "עם הארץ", הטוען "לא לנו ולכם לבנות ביתך", המהבדל מכל — והוא לא יכול להבין, בדומה לאותם אתונאים, כי ארץ הקודש שבדינו איננה אלא חבל מן המולדת הטבעית, האמיתית, בדומה לכך לא הובנו אותו העזירים שטענו כי הם "איטליה", וכי יש לאחד את "איטליה" — "איטליה" איננה אלא מושג גיאוגרפי — צחקו להם — " רק חלק מועט מכל היישוב באיטליה מדבר איטלקית „משם“, וכמה דיאלקט טים רוחקים ממנה יותר מאשר השפה הספרדית".

ההיסטוריה של ארץ הפְּרָת
אחר שארצנו היא ארץ הפרת, ולאיחודה
אנו שואפים, בדין הוא שניתנו דעתנו לקורותיה:
האדם אין אלא תבנית נוף מולדתו/, ותולדות
דבר חלק הון מעצמותו. גם אפשר שנלמד מה
פרשיות שונות בהיסטוריה של ארצו. ומוכן
שיחס-אהדה שונה יוצר לבנו, בני ארץ-הפרת,
(המשך 13)

(פ' באמוד 13)

בസפ"ח חז' יהודִי ועל השפעת-חוֹז' יהודִית, ובורוּ
להם כי נפּול יפלּוּ בבוֹא רגע הנזוק; אָךְ
אפשר, רבוּתיהם שהמගרים הראשונים כל לא
היו ציוניים, ורק בבלידותם נתנו תחת את
עצמואם בעולה של אותה כנסיה יהודית עולמית
המתפרקת „הסתדרות הציונית“. שהתרירה
ליזיג אותם, ובמיוחד זה אפּוּ אין „הצד הציוני“
ראשאי לדבר בשם.

המשך ? – של מה ?

אפקנו אמרת ה'יא ואין להעלם עינינו ממנה
כל אשר דיברו על "ניתוק והתחלה" דיברו
על "תחיה והמשך". כלומר, התחלה הריה
בר חדש שיש לו שורש בעבר חזק. ואף אנו,
גביריהם הצעירים, לא רק ל"ניתוק והתחלה"
שים אנו אלא גם ל"תחיה והמשך". הבעה
שנויותה בחלוקת איננה "התחלת או המשך",
אם אייזו תחילת ואיזה המשך. התחלת של
המשן של מה.

והנה הצינוות. קיבלת את היחסוטריוסופיה יהודית על "בית ראשון" ו"בית שני", ראתה עצמה כבונה "בית שלישי", שהוא המשך לאוֹתָה קופה הוחר היהדות שקרוואים לה "תקופת בית שני". כל המפלגות הציוניות מצאו את עצמם סמליהם ומיטב דוגמאותיהם בימי "בית שני": עזרא, נחמייה ו"יסוד-המעלה", מתתיהו, הוזהה ושמעון המקבים, המתוווגים, הצוקים הפירושים. מכל'יה השמוניים והסנהדרין, יבנה יי'ופת, בנז'קאי והטיקריים, מצדה ואלעזר בן אידר, עקיבא וברכובבא. אך אם אמנם רואים כל המפלגות והורמים ציוניים אם תקופת תקופת "תחיית הבית השני" — אפשר להבחין בשלוש בחינות מהות ההמשך שלאי מתוכנים.

שלוש בחינות להמשר

אפשר להציג בנקול על חוגים ידועים שלגביהם "תחיית הבית השני" פירושה – חידוש אורח החיים האזרחי: חידוש הסנהדרין, הכהונה והותחים. שילטה מוחלטת של הדת העמدة הרבנות בראש השלטון החלוני, ובדומה. חוגים אחרים ישאו עיניהם לתחייה שתתבטא בעיקר בחידוש האמונה והדעות: הגברת כוח המוסר היהודי (שאמנם נתרש והורח בכם בצדירות מאחרים יותר). טיפוח הרגשות „אתה בחורתנו לאור גויים“, העלאת ערך „תלמידי התקב"ים“ – אף חלוקת כל האדם ל„יהודיים“, „נוצרים“ (או, בניסוח מעניין אחד – נספח „סולם“, ל„נימולים וצערלים“).

ואילו רובם של הציונים ראו כל הזמן את התהיה בעיקר כחידוש מסורת החווים המדיינית החברתית של ימי "בית שני": עם לא רב כיוש בתוכם ים של שכנים זרים; ישוב מערב של "יהודים" וגברים; לשונות רבות — של יושבי הארץ הנכרים, של שליטי הארץ הנכרים; ועיקר העקרים: פורה יהודית נרחבת בארץות אחרות; מעמד של ארץ-קדש, מגביה ותרומות של עזקה; שליחויות אל קהילות-יהודים הרחוקות; פעילות מדינית של גורלי היהודים בכל העולם; גבים האוכלים מן הקודש; מרוכז רוחני לקהילות נידחות; חוסר קנה-המידה של ארץ ולשון כסמוניה-היכר לאומיהם. — מסגרת אשר כל נזקה הטרמה, שהלך ממנה, גדול או

ראשוני המהגרים
לו היה וכיום זה נער בינו י' בימים אלה לא פניו קיבל שנייה היה "הצד הציוני" טווען: יש להונת היהודים. להונת מתפיסט החים ולחתחיל בחים חדשם, בתפיסט עיר יש ליצור את היהודי החדש! לבסוף בחרבאו. ללביהם אם החברה השדשה

לזה ש: «...הנתק מה קיומו של מושג אחד לא יותר מאשר מה קיומו של מושג אחר»¹ ואכן, נקל לראות באוותה תקופה כמה סימני ניתוק מן החיים הקדומים, וכמה סימני התחליה לה חיים חדשים.

כך, למשל, מאסו רבים מן המהגרים הראשונים בפרנסות שאבאותיהם החזיקו בהם דוד רות רבים, ובכואם לארץ החדש שלחו ידיהם בעמלכפים ובעבדות־שדה; כן מאטו בלשונו היהודית. שאבותיהם דיברו בה דורות רבים, אף אם נטפסו הדרבה מהם לרענון חידוש הדיבור בלשון העברית. ברצונות לסלול — ביוזדים ובכלא יהודים — את הניתוק המוחלט מעתם, ואת התחלתו היהים החדשים, מחקו רבים מהם את שמו היהודי, היישן, ובחרו לעצם שם עברי, שם חדש. והשליכו א.ד. גורדון, עליה הרגל הטיפוסי המהגר־לחרים־חדשים, לבטא את הדבר היטוב. „הריני בן שבע־עשרה“ — אמר בהיותו בן 64 — „שכן בכואו ארצה נולתי מחדש“. מחדש.

אפשר שהחינוך שנותנו המהגרים הראשונים לבנייהם הוא האופייני ביותר לגישת הבניטוק וההתחלת שלהם. אליעזר בנדיה מתק עצמו מטעם העילם היישן — אך רק את בן הוא מבנה "העברית הראשו"; ישראלי פיבנברג ("לוליק") אווח ברובה ובסוט, ועוסק במקצועו שבאותו לא חלמו עלייו — אך רק בנו גדל בעבר מילדות; אפרים אהרוןsson עיקך מאציו ונוטע את משפטו בארץ חדשה — אך רק בניו הם בני-המולדת. דור המהגרים הוא הפנטזק — דור הבנים הוא המתהיל. וכל המהפהча הזאת הבניטוק וההתחלת, נעשית בידעם, ובמכובן, ובברצון, באהבה.

הצד הציוני

מוור אפוא לראות והנה הום "הצד הציוני"
מנסה למנווע את הניתוק מן היהדות, ובמאזים
נואשים מטהDEL להוכיה כי ישראל אינה אלא
אבר מאכרי היהדות, ובוכיות זה בא בשם
הניתוק ובשם ההתזהה דוקה הצד האנטציוני...
כדי לבאר תופעה זו אפשר להניח כי אחדים
מאלה שדיברו על "ניתוק והתחלה" לא היו אלא
צובעים ושקרים, ובאמת לא הטענו לכך כלל
ועיקר: כן אפשר לעמוד על כך שאחדים מ...
הדורבים היום בשמה של המהגרים הראשוניים
אין אלא אפיקונים לדילוקה, הנבעתים עד
פנות בראותם את התגשומות מליצותיהם; כמור...
מסתבר שאחדים מן האפיקונים האלה (ואלו...
គולם, מאנשי כל המפלגות הציניות) חשים ב...
שלטונם — האישី והפלגתי — עומד עי...

האימפריאליזם הערבי

גם סמלי מקורות של האסלאם גם מעינות הנפט של ארממו; 4) הלבאנט — הגליל הקדמי של ישראל והלבנון, ואראק. העורך: סוריה, הממלכה הירדנית ועראק.

בחינה דיסטוריית

קורות החבל הזה, וכל גליליותו אפשר לתארן כקורות גודל-ה עבר, התגוננות גמורה במאות האחרונות, ובחלקים מעטים — נסינותו חדשניים לתחייה.

גוזלת-ה עבר: בעברנו ממוראה מוגבהת די היה אם נזכיר את שמותם בבבל ואשור, מלכות הציביליזציה הקדומה של השמיים בארכ'נהגרים; את כנען והציביליזציה המקראית והקלסית של העברים או הפנינים (שני מונחים אלה חיים בעצם על הוויה אחת, חברה אחת ולשון אחת); את שמה של מצרים הפרעוני, בונת הפירמידים; ובחלקה הגדול של צפון אפריקה, את שמות הלביבים והמאורים. הלבנים הקודמים ביותר מנביג'ה-המקום באפריקה, שאינם אלא הברברים של ימינו.

הערבים הופיעו במאחור הרבה יותר, בתקופה הראשונה לימי הביניים, ולאחר ראשית התפשטו של האסלאם ניטל מהם עיקר השבות ההיסטורי. גודלה האסלאם המוראי בימי-הביבים באה לו בעיקר בזכותם של סורים, מצרים, פרטנים וטורקים — לא כולם מוסלמים, ורוכם לא דובר-ערבית. אשר לתפארתה של התרבות המאורית, שאירופה חבה לה חוב כה גדול, הנה מרכזיה היו צפון אפריקה ובפסד'ן; בוניה בכל השטחים היו בעיקרם, תכופות יהודים, כמעט מועלם לא ערבים.

תקופת השקיעה האחרונה — שאמנם נמשכה כמה מאות שנים — אפשר למצותה בינויו של הקיסרות העותומנית.

התרופות התרבות, העלה ההכרה הלאומית, כלוון האדם עצמאי.

התקומות המודרנ.

ולבסוף, אם רשאים אנו לדבר במידה של תקופה על בזמנ החדר, הרי עד כה מהחוללה היא רק בכמה ארצות הסמכות ביתר אל הים התיכון, דוגמת צפון אפריקה הצרפתית, ישראל והלבנון.

יש לציין כי גם הגדול העצום באוכלוסיית הארץ האלו (כמו גם בו של מצרים) מאן המאה ה-17, והיטdotות הראשונים של התרבות המודרנית שם, באו לא מכוחה של אייזו תחיה ערבית — אלא להפנ'. מכוח שיחוק-פעולה מצד עמים לא-ערבים. עמי צפון אפריקה ויישראל והלבנון, עם מתיישבים שבאו ממערבם לפתח את מולדותיהם החדרות.

לפיכך יש לקבוע שאולי האות האימפריאלי-העיקרי הנשקף לעמים היושבים מודום ומדרום-מזרחה לים התיכון בא דוקה מצד הליגה הערבית, מצד אנט-הערבית הקלושה והחותקפנייה של. בעם הרוי זו וחקפנותו למקשת את רצונו של חיל אחד, העربים או העربים-בחסדי-עצמם, על שאר האוכלוסיט. יתר על כן, ככל-סנה בתפקידו זו בגול עצם ריפויו של אנט-הערבית, שאינה יכולה לפטור שום בעיה בחיל זה של העולם, ולפיכך היא מיימת להטילו בורעות כוחות תקיפים מבחוץ.

לשון

אשר לשאלת הלשון, שעליה כה מרובה אנט-הערבית להסתמך, יש להזכיר את שלוש העובדות הבאות:

1) מראות ההיסטוריה דברו עמי האזר שמלוחה המוראה-הקרובה וצפון אפריקה לשנות קרבנות בייתו זו לו — שהן מה-ישודוע לחוקרים בשם משפט הלשונות החומרית-השומית. משפט לשנות זו ובדרום הים התיכון, מילאה תפקיד דומה למדי לה שמלוחה המשפה האינדו-אירופית לצפונו. הערכות היא אחת האחרונות מון הלשונות החומרית-השומית ואין היא יכולה להציג את כולם.

2) אף כיום דוברים קרוב למחצית האוכלוסיט באזור לשונות דוגמת הברברית במערב העברית, הלשונות הכוויות והشمויות בפודאן ובחשש למזרחה, וכן שפות שאינן חמימות-شمימות. דוגמת הcornerית. אכן, גם אחד מן האיזוים העיקרים מוחוץ לחצי-האר.

ערב. אין להזכיר כדור-ערבית בשלמותו.

3) זאת ועוד, פה כבמkommenות אחרים אין קשר הכרחי בין הלשון לנאמנות המדינית. למשל הלבנונים דובר-ערבית הם עם בלתי-ערבי בפירוש ותוכפוותם הם מקרים זאת בקהל גדול למדני.

הנה כך אין שום הוכחה לכך לקיומו של אומה ערבית או

אומה ערבית. השונה מזו לגמרי, שהם מוסלמים ברובם המכריע. ונטה פורטת אנט-הערבית על שתי ההנחות האלה שאינן נוגעות זו לזו, המורה התיכון, החל גדול מסהיה התיכונה, וכן את פיקסתאן, אינדונזיה וכו'.

מטושטשת היא התמונה — אולי במתכוון. טשטוש זה באשחת סכנה מרובה. הואיל והוא מניה לדעת-הקהל לשחק באשחת שתלמוד את העובדות לא-מיון.

יש לציין כי תמונה מוטושטשת זו של "עולם ערבי" מקורה חדש למד. עד המאה ה-17 ידוע בשם ארץ הברברים — ושל של המאורים במערב, בחבל שהיה מזרים וערבים במזרחה, בקיסרות העותומנית. איפלו בשימוש הלשון הערבית עצמה, ובפרט הערבית שעד הזמן האחרון, היהת המלה "ערבי" מיחודה לשבטים ואנשים שהיו אי-התיימו להיות. ממצא ערבי. אבל מוחוץ לחצי-האר ערב היו מוגבל בחשיבותו.

אנט-הערבית ראשית לדחיה בקצתן של המושגים הרומנטיים של אירופה במאה ה-17, מזור הוא למד שמלומד והsofar הזרפתני הגדל, ארנסט ראנן (שהחל בלבוש בדוי) שימוש אב לאנט-הערbijot; מזור הוא למד, בשים לב ליחסים שבין צרפת ליג'ה העוביות יומיות הוות.

אבל יומיה האמתיים, יומיה החזינאים של אנט-הערbijot היו האנגלים במאה ה-20. די להזכיר את האסכולה האוקספורדית ואת משרד-המושבות, את לורנס איש-ערב, את הממלכת העשויה שהמידה מנהלת הדוד האנגלית (ועתה קבולה קצת גורמי נט אמראקיים לידיהם). ולבסוף את הליגה העוביות עצמה, שכוננה מר אנתוני אידן, הוא ולא אחר.

הנה כי כן "הלאומיות" העוביות, שעליה כה מרכיבים אנו לשמר. היא שם שאינו מכון כהילתי. ראשיתה לא היה באיזו תנועה לאומית של ערבי. או של חצי האי ערבי. או של אשימים ערבים. או אנשים הרואים עצם בנאמנות כערבים. אומה ערבית אחת. אם רצוננו להבין את המשמעות האמיתית של אנט-הערbijot ושל נושא-הגליה המדינית הליגה העוביית. עליינו לתפוס קדם כל את עובdot-היסוד של אזור גיאופוליטי נרחב, שעצם רחובתו וגיוונו אינם מנחים מקום לשום תיאור פשטי ביחסות "עולם ערבי".

תחת זאת הבה נקרא לו. לפי שעת העולם של המורה-הקרוב וצפון אפריקה.

בחינה גיאופוליטית

אזור עצום זה הוא חטיבה טבעית וגיאופוליטית, המקיפה את כל המחדלים הדרומיים של חבל הים התיכון ו משתרעת מן האוקינוס האטלנטי עד רמות אסיה, לאמר אוד אמרניה ומרכז אירון. דרומה משתרע אזור זה על פני מדבר צהרה עד מה-שקרוואים אפריקה השוחרה, הרחק עד הנילוס העליאן וחובש. בחתומו אלה גודל האזר כפלים מאיירופה, גדול כמעט כאמריקה הצפונית. יש לו חשיבות אסטרטגית וויזונית: הוא שוכן במרקזן ייבשות והימים העיקריים של "העולם הישן".

דרך-כל דיללה האוכלוסייה של המורה-הקרוב וצפונ אפריקה — מונה היא 60-65 מיליון לפי אומדן זהיר, שוכבת יישובים לאזר גנילוס וובלאי או בגלילות החוף של צפון-מערב אפריקה, או ברכעה הזרה של חוף הלבאנט, הכוללת בעיקר את ישראל והלבנון. אכן, בארץ אלו של אזרח הים-התיכון צפיפות האוכלוסיטים גבוהה למדי, במיוחד במצרים.

בסיכון של דבר בולטות מאד הסתירות שבתוכו האזור. כדי לעמוד על סתרות אלו די למנות את ארבעה החלקים העיקריים של האזור:

(1) צפון אפריקה מערבית למזרים;

(2) אגן הנילוס ובו מזרים, סודאן האנגלר-מצרית, חשב;

(3) חצי-האר ערבי — מדובר למשה, אבל מדובר שבו נמצאים

בבית המבנה הלאומי

אפשר לאפשר להטיל ספקות חמורות ביותר בקיומה של
אומה כלשהיא כיוון, באיזה מובן מודרני או מערבי של המלה,
בתוך האזרע כולם, אפשר העמים המפותחים יותר, או המוגבשים
יותר, דוגמת הגרמנים ובעיקר המצרים על הלאור, החכמים
בחבש, היהודים והלבנונים לבנות, נושאים עמהם אולי את
השיאפה, את התקווה, את הרצון להיות לאומות, ואך על פי כן —
עומדים הם אך בראשית הדרך המודרנית להויה לאומה.

בעצם, רובו של האյור עוזרוichi במסגרת של קשייר-נאמנות שבטים ועדות דתיות. התיאוקרטיה מושלת בכיפה ברוב מדינות הליגה הערבית — ובڪצת מדינות אחרות. קיימת לא רק התיאוקרטיה האנוכית, הריאקציוניות גוסח-ימ'ה-הביבנים של האסלאם הסוני (לאמו, האדוק). אלא גם, בישראל, תיאוקרטיה יהודאית גזענית צרת-אפק של היסודות השליטים. לא די שהאזור סובל מאידי-האמון ההודי שבו נוצרם, מוסלמים ויהודים, אלא שהוא שטוע גם מריבות איקץ ואין-richtקה בין דורות שונות וכוחות שוניםบทוח כל אחת מן הדתות העיקריות: סונים נגד השיעים הפטישים, יהודים לברלים וחודדים, והפיכות המרבות של הנוצרים. בוחד מסגרת כזאת גדול נזקה של פאנ'-הערביות במיו'ח, באשר לאמינו של דבר היא מייצאת קוגניה של היחסות המפגריות והקואמיים יי'וח ש'המאנדרטן ברכובות

הבה נונח בירור דיק אט זה האיזום של הליגת הערבית. היא פועלת כנגד האינטלקטואליים — החמריים והרווחניים, האישיים והלאומיים — של העמים עצםם. אין תקופה לקידמה, השפלה, חרות, רוחה לא לעילית ולא להמוני, לא לגזעיה הרוב, ולא למיעוטים בכל ארץ וארץ — בבחור המסוגרת של פאנ-הערביות. הנהן כד פאנ-הערביות מונעת את הצעמיה הלאומית, ובסתו של דבר את העצמאות, של כל אחת מארצאות המזרחה הקרובה וצפן אפריקה, ושל כל אחד.

כיום האIOS הוא ישר וגלוי במרקם דוגמת ישראל. הלבנון
ומורוקן. אך אIOS זה עצמו קיים — עקייה, מזגנע ובכל-זאת מסוכן
— בשאר מקרים, הואיל וקיים של הליגה מונע את יצירתם
התנאים הדורשים להבטחת חירותן ועצמאותן של אומות מודרניות,

ה. מ. תומםmani

בשית מארכו

מארוקו היא ארץ ברברית. יש אנשים המערבים פנים כאלו עובדה זו נעלמת מהם, ומן הסתה יש להם טעמים לכך. אולם הברברים מונים לא-פחות מ-75 מכלל אוכלוסי מארוקו. העربים נכנס בתקופה מאוחרת-יבחס בקורות מארוקו, וכפושם זרים באו. הם חישבו רק בשולי הארץ ובערבים. יסוד נסוף בישובה של מארוקו הם היהודים — מהם בברברים בני הדת היהודית, מהם צאצאי מתישבים קדומים או פליטי ספרד מן המאה ה-16. מלבדם יש כמה מאות לפחות מתיישבים צרפתים, ספרדים ואירופים אחרים.

אכן, רוב רובה של מארוקו היא ברברית, מוצקה: נסוף על חבל הריף באמון מסיפת הגוש-

בעם, פאנ-הערביות היא הצורה המשוכנת ביותר של אימפריאליום — אימפריאליום שנזקן גדול כלפים באשר מצד אחד, הוכיח חזור וחוזר שאינו מסוגל לארגן בינויים בשום מובן קוגניטיבי, ומצד שני הראה כשרון גדול לחחרור-מדיניות וחרס. אפילו מקורתיה של מאורקו עצמה אפשר ללמוד שהארץ חזקה הייתה ומפוארת תחת שלטונו השושלת התרבותית, בוגרת המקום — כאלו מוחדים, למשל — שללה, וגונגד זאת ירדה חיש פלאים תחת שלטונו הערביים המאוחרים יותר, ירידת שבגלה לא היה מנוס משפטו-החוסה הצרפתי.

מהי הבעה הפוליטית של מארוקו, שעלייה כה מרבים לדבר? בזמן האחרון רוב הקולות הנשמעות הם קולות קומץ של חרחרנים חסרי אחוריות, המתקראים בשם מפלגת האסתקלאל' (העצמאות). אך למעשה מיצגים הם רק חלק

מאורקו היה ארץ ברברית. יש אנשים המעד
מידים פנים כאלו עובדה זו נעלמת מהם,
ומinden הסתום יש להם טעם לכך. אולם הברברים
מנוטים לאדרפותה מ-75% מכלל אוכלוסי מאורקו.
הערבים נכנס בתקופה מאוחרת-ביבח'ס בקורות
מאורקו וכפלו שיטים זרים באו. הם התישבו רק'
בשול הארץ ובערים. יסוד נסוף בישובה של
מאורקו הם היהודים — מהם ברברים בני
הדת היהודית, מהם צאצאי מתישביהם קדומים
או פליטי ספרד מן המאה ה-16. מלבדם יש כמה
מאות אלפי מתישבים ארגנטינים, ספרדים ואירופאים

אך, רוב רוביה של מאורקו היא ברברית מזיקה: נסוף על חבל הירק בצדון מיקי הגוש הברברי את שלושה גלילות-ההר — האטלס החיצוני, מרים-האטאלס ומול-האטאלס — וכן את שלוי מדבר צחורה. בין הגוש הברברי העתיקי הזה לשאר הקבוצות שתוארו תחילת אין המגע הדוק ביוותר. במבנה מורכב שכזה קשה להימנע מטינה והתגניות בין הקבוצות האתניות. הדתו, השבטים והגוזים השוניים שבמאורקו, פעמים נשפַד דם, כמו באוג'ידה, למשל, מקום שנרגו 50 יהודים ב-1948. לפיכך יש במאורקו חשיבות מיהדות לשמריה על הסדר והבטחון

הפנויי. מארוקו איננה רק ארץ הברברים — היה גם ארץ המערב. משך כל דבריהם אפשר להבחין בהשפעת-גומלים בין מארוקו לכתה ה- מערבית של אירופה. הלשון הערבית עצמה דפירה בעובדה זו בכללה את מרואו ("מערבע") (המערב). שעה שמרחבי הרים ושמונות אין-

וְתִמְתּוֹד כֵּד הִיא נִמְצָאת מִסְיַעַת לְהַשְׁפָעָה זֶה, לְאִינְטְּרָסִים זֶה
לְהַגְּמָנִיה זֶה וְתִמְתּוֹד כֵּד הַחֲזִיק מַעַם וְלַתְּבִצָּר. הַדּוֹגָמוֹת שֶׁל הַמְּלָכָה
הַיְּדִינִית, עֲרָאָק וְעַד תְּרַבָּה מִדְבָּרוֹת בְּעֵדָן.
וְלִבְסָפוֹ — עַל דִּי שְׁפָאָן־הַעֲרָבִיָּה מִשְׁאִירָה אֶת הַעִמִּים בְּמִצְבָּה
שֶׁל פִּיגּוֹר, בֻּרְוָת וּרְעָב, מִפּוֹלְגִּים מִחְמָת שְׁנָאָה וְשִׁפְיכּוֹתָדִים בֵּין
הַעֲדוֹת, הַרְחִי סְולִית בְּהַכְּרָחָת אֶת הַדָּרָךְ לְעַרְצִיות מִבֵּית וּמִחוֹץ.

פתרון חיובי כיצד?

**מהם התנאים הדורשים לפתרון חוביי, קונסטרוקטיבי
וביעות המשולבות של המורה הקרוב וצפונו אפריקה — פתרון
שאינו פארהערביות מציעתו?**

(1) ידיעות אובייקטיביות, כנות על האזר והבנה כנה של בעיותיי תחת הסילופים והמשפטים הקודמיים השוררים בימים;

(2) הכרה בעובדה היסטורית שאין שם אומות ערביות מחוץ לערבית. וכי ההוויה הלאומית בכלל אך עולה על דרכה המודרנית באוצר הזה :

(3) עיידון של מגמות המיליכות לאחדות ולארגון לאומיים בתוך מסגרות טריטוריאליות (גיאוגרפיות)

נווים ועתדים. בثان משל-ערכיהם של דת ועדות ;
 (4) הפרק ולויה ונוה בדור השני לאחורה. הדרה

(4) פְּנֵי אַלְמָנָה צְבָא בְּן מִתְּחַדָּה ? מִזְבֵּחַ הַתְּגִזּוֹת
אֲשֶׁר שׂוֹפְטָה מִצְדָּכָה כָּל בָּעֵילָה הַרְצׂוֹן הַטוֹב לְכָל תִּיאָוְרְתִּיהָ שַׁהְיָה ;
(5) עַזְוָרָה מִתְּמֻדָּת מִצְדָּכָה כָּל האנְשִׁים הַחֲפְשִׁים מִזְבְּרָלִים :

(6) בראש ובראשונה: מבלתי למתרין לעורה מבוחץ חייבים העמים הנוגעים בדבר במישרים לשטף פוללה, בהתאם

עקרונות של העזרה העצמית והעזרה החדדיות, על מנת לעמוד בפני האיום של פארא-הערביות ושל כוחות חיזוניים, תומכויות אלו עד גורם שדרדרת גבאיות הדרדרת

עשנו זאת עמיות מבל' להמתין למלשלות שHAMMER

במאחר על תפקידיהם: עמים, עמים חופשיים, אנשים חופשיים.

ללא מוכרים בין נשים גברים, במחיר 150 רランק, "אישור" שאמור היה לפטור את המה- כל בו מתשלום כל מס למדינתה, לכשתוכר צמאית. "אישורים" אלה היו בעצם, ארוקו ק עلونי פרסומת לסוג של... סבן.

מאז 1944 מUMEKA התהום בין האסתקלאל' גוש העיקרי של יושבי מארוקו: שבטי הבר- דרים, מנהיגיה הלגיטימיים של האומה, של מע-

דותיה וקבוצותיה המסורתיים. רוב המאróקים גאים בעברה של ארץם ומרדרים באופי הלאומי היחיד שלהם. כן גאים הם, ובצדק, על התתקומות השיגה מאróקו במהלך העשורים. הם יודעים שמאróקו היה כיוון חת הארץ המתקדמת ביותר בעולם ה-סמלני.

לפיכך מסרבים הם ללמידה רק באחת-המור
רת ובתרבות מן הארץ ה-„ערביות“ —
ארצאות „עכמאות“ דוגמת ערבית-הסעודית או
מן, שהן המפגרות ביותר בעולם, ומקום
עדין קיימת אפילו העבדות.

מארוקו נמצאת בדרך לdemokratiyot. וראי
כל הפטרויטים המארוקאים חפצים בסופו של
נבר בעצמאותה של מולדתם — עצמאות
אתייתית לא מזוויפת — אבל זהה שאלת הנוגעת
לצՐפת ומרוקו, ולא לשום זולתן, היליגה
גירבנית אין לה שם וכוח להתערב בעניין זה.
או"ם עצמו גם לו אין שם כוח.

ביבה בונים מדרבה

ויבשנו וקדנה אוירכמיה קדנו! — והכל מאחריכם כבר — אמר האדמוני — הארץ פורה, הנגב בידינו... ואת הדם אנחנו שפכנו — ומה אתם רוצים עוד? — כן, כן — נענע אביה של גלאדייס בהערצה — כהה זהה נבנתה המדינה!...

— אה, היו ימים היו ימים! — החליק מוכיר העיר בלוריינוערים רוחקה על קרחותו ה' מבוקה — איפה הם ימי הכבשים ומגדל וכונרת ותלהי ויקב זכרון יעקב ואוטגנוי... וגומר וגומר. והתלמים הראשונים ההם בסגירה! מה ישראלי? לא כוית מה? — וודאי, סגירה... ימים אלה! באמת היה כהה... — מהר ישראל להסכים וגיחך בעניות. חבל שלא הספקת לעשות קצת היסטוריה בגנבו יחדantu — אמר האדמוני — איך צעדרנו בנבג... מה אתה יודע, ישראלי!

— אמר מוכיר העיר — אבל כשהצטרכנו לתבר' קיע דרכ' עד אילית — אתה מבני מה זאת אומרת? באגרופים ריקם מול טנק מצרי ומול איזס' והחל הכל סביב... עמדת פעם באגרוף כזה, ישראל, לבדוק בדברך, עד ש... אבל מה אתה יכול להבין בו? אינני מקנא לך, ישראל.

— אני עוד היהתי אז בעיראק — התנצל ישראלי — רך לפני שנימים באנו ארץ. — העיקר — אמר האדמוני — את העربיםطاטנו לכם ומצאתם כבר את הכל בסדר. גלאדים וישראל החילפו מבטים. אה, ידעתי את המבטים האלה! גלאדים יהודיה וعبدאללה ערבי... שתי המשפחות. עיניהם פקוחות על הנהנים הצעירים. לעלם לא תליה גלאדים הייהודיהasha לעבדאללה המוסלמי!... קלו של מוכיר העיר הגיע לאוני מרחק רב: — ומתי אתה מתחילה את תקופת השירות שלך בצדב... — נבך ישראל — אני... אינני מgos... זאת אומרת... — נפלל לשירות צבאי בכלל. חולה בעינוי. כרוני... — נחפה גלאדים והתרבה להושיע. — מה? — תהה מוכיר העיר — בغال איזה כאב עינים? מה יש? ואיך אנחנו ללחנו את כל המיחושים והמלחמות שלנו על הכתפים וצעדרנו במדבר כמרכלום? הרחו!

— באמת... — התבישי ישראל מאד — אבל מה לעשות? בבדיקה הרופואית בזבאת תכף אמרו לי: מה אתה? מי צריך אותך? אם אפשר יעמוד לך האובייש ישיר תחת החוטם לא תראה אותו... אצלי זה עד מילודות — מין קוצר ראייה כזה. גם אצל אמי היה כהה, וזה פשוט ירושה, מה לעשות?

— אין דבר, אל חצער, — טפח לו האדמוני — עשינו את המלאכה בשביב, מה יש? נלחמנו וננתנו את הדם והיכנו לכם. כהה זה, ישראל, כהה בונים מדינה, מה?

— והרזה — הצחק ישראל והחויר לו טפי חת ידידות — צדק בדיק, כהה בונים מדינה!

עמ הדם עם הכל! לא חשוב מה — העיקר שחרזה!...

א. רם

להפסיקו — נשב לנו כולנו יחד אל השולחן הקטן שם ונבס בענימים כמשפחה קטנה באין מפריע.

ברגע הינו מוסבים כבר ששטו אל השולחן הקטן ההוא, ולפנינו הין והעוגות. גלאדים בתוך בין אביה ומוכיר העיר, אני בצדו של המן החוגגים לא שעה אלינו עוד. הקhalb התגודד, המה, צבא על השולחנות, הניף בקבוקי יין וכוסותה, הריע לחים, צהיל בכל פה, נחנו זוגות זוגות ויצא במחולות לקל צליל האקורדיון על פניו רצפת האולם, הורעה עטיפות ניר-סוכריות מגוון.

— כהה זה, כהה זה... — נאנח מוכיר העיר לאחר שהורךו כמה בקבוקים הין חור ונמוג ושוב נmag לתוכו הכוoston, וקערות העוגות נגררו מחציתן — יפה לשמעו את שרית העם, חוגג ושם ומואשור במדינתו. והנה עינינו הרואות... — אבל עד שהגענו לך — מזג האדמוני לעצמו כוס גדולת — עד שהגענו לך. הרחו!

— איריאו-איריאו, אתם העולים החדשיס — נד מוכיר העיר — מה אתם יודעים, מה אתם יודעים? — איך עליינו ובנינו, איך קדחנו ונלחמו — ואתם באם לכם ישר אל המוכן... — נכוון. — אמר אביה של גלאדים בעונת עוד בעיראק, כמה העצנו אתכם! יומיום האנו לשידוריים ברADIO... — ומה עשה פה אנחנו?... — פנה عبدالלה נבוך כה וכה — אבל הנה אביך, גלאדים. — אוורו פניו פחים — נסדר לנו עכשו מיסבה קטנה עצמוני!

— בבקשה, התודעו נא. — קרב אלינו אביה של גלאדים, ימינו שלובה בזרע איש גדול ומHIGHIC ובעמלו איש הגרם האדמוני בעניבת הפרפר החולה. — בבקשה בת'! — משך אליו בעת באו לכאן בקש להסתלק מישראל לבנה ומסר לי את ביתו בחמשים לירוט.

— בחמשים לירוט? — השותם מאד מוכיר העיר. — לא היה לי כספ יותר... — התנצל אביה של גלאדים — כל רכושי נשאר בעיר, כמעט באתי לישראל... — חור מוכיר העיר

— חמישים לירוט!! — חור מוכיר העיר וטפח על מצחו ברוב תמייה — הלא היה זה רכווש נטוש! חמישים לירוט הוציא ממק בלי בושה — והסתלק? — אני היהתי נתן לו כבר — נס האדמוני מלואה-הפה מן העוגה — מה אתה אומר, ישראל הא? יפה היה צריך לחת לה לערכץ הוה חמישים לירוט? — חמישים מיני קדחת ההייתי נתן לו עם בעיטה יפה באחוריו! מה אתה אומר, ישראל? איך זה?

— יופי... — גיחך ישראל — קדחת לערבי... והרזה! — ואתם יושבים לכם נעת בתים יפים, מוכנים. — הרחיק מוכיר העיר את כסוה, לטף את כרסו והרהר נוגות — ואיך עליינו אז... ישבנו באלהים קרוועט... וסלנו את הכבשים בתחרגות. תפסה בשווולו של عبدالלה ומשרבב צוארו לעבר המסובים הרבים ושותט בעינויו בקהל כמחפש מי... — קרא אביה של גלאדים ברוגה ובתוכחה — لأن הסתלקת פתאמו גש הנה, יש-

— פנו דרך רבותי, סורו מהפתח! כבוד מז' כיר העיר הולך, רבותי! — הדבר היה איש גרים קדרוקמה הדור במעיל חדש, כחול, צוארו האדמוני ענד עניבת-פרפר כחול ופנוי האדר' מז'ים מז'ים וחוגגים. — רבותי, שקט קצת... כבוד מז' כיר העיר!...

— קרא אביה של גלאדים, נחפו אל הפתח והר שיט ידו בקדחה אל תארח הרם שעמד שם גдол ומHIGHIC ומקיף דגול על סביבותיו... — איפה הוא? אינני רואה כלום, איזהו מז' כיר העיר? — שרבתי צואר לראות. בדי עמל נדקהנו, שנייה אני וعبدאללה בתוך המן החוגגים והבקבנו לנו דרך אל השולחן הראשון שלידי ישבה גלאדים.

— הלה, גלאדים! קרא عبدالלה — מה הענינים כאן? אולי תזיאי אוטנו מהמהומה הזאת לאיזה שולחן שקט קצת יותר? — בחוי, אינני יודעת בעצמי גלאדים בעינית מההיגנים הוה? — חייכה צואר לזאת לאיזה שולחן למסיבה שקייטה, כמעט משמחתה. — אבל התכוון למסיבה שקייטה, כמעט משמחתה, ללבב מז' כיר העיר, פת' אום הופיע קhalb עצום כזה... התנפלו כמו זבור ביט... בחוי, אינני מכירה איש בכל האורחים הלא-קרואים האלה... — ומה עשה פה אנחנו?... — פנה عبدالלה נבוך כה וכה — אבל הנה אביך, גלאדים. — אוורו פניו פחים — נסדר לנו עכשו מיסבה קטנה עצמוני!

— בבקשה, התודעו נא. — קרב אלינו אביה של גלאדים, ימינו שלובה בזרע איש גדול ומHIGHIC ובעמלו איש הגרם האדמוני בעניבת הפרפר החולה. — בבקשה בת'! — משך אליו את גלאדים. — זהה ידינו אבשלום, טפח לי בחבה. — בחור טוב וקצת מורה, והשני... — הצביע על عبدالלה — חרבנו הותיק ישראל, אפשר לומר, כמעט אחד מבני משפחתנו... — נעים מאד, נעים מאד! — ונעה מז' כיר העיר וחיך — שמחתי להכירך — לחץ להתודע אליך, ישראל, בעגונג רב! — הושיט ידו לעבדאללה והויתר ואחד מבני המשפחה אתה, מר יש' ראל, ברצוני לומר לך, דבר אל אחד מבני המשפחה... רצית... — נבוך מז' כיר והעיר פחאם וגמר והפסיק והעמיד בעבדאללה עגולות-תמהות. נפנינו בחבה אל عبدالלה שלא שעה כל אל ידו הפשטה של מז' כיר העיר, הפרק גבו אליו שרבב צוארו לעבר המסובים הרבים ושותט בעינויו בקהל כמחפש מי... — ישראל! — קרא אביה של גלאדים ברוגה ובתוכחה — لأن הסתלקת פתאמו גש הנה, יש-

ראל, הלא קוראים לך, לא שמעת?... — לחשה גלאדים השגעת או מה?... — מה את?... בחר בקהל כוחה — הלא מדברים אלק?... הלא אתה את מי אתה מחפש שם בקהל?... הלא אתה בעצמך ישראלי, טפש שלי! הערב שם ישראלי לא הבהיר?... — את, כן, סליהה... מה? בבקשתה. בעונג רב, ידו במובכה למז' כיר העיר — אבקש סליחתך על שהיית עסוק רגע... חבר קרא לי שם בענין... ואת אומתת, חפשתי אותך. ודי, אגוי, שמח מאי שנחמן לנו להתודע הערב... — ובכן, חרים — נחפו אביה של גלאדים

מודעת

בעתון "אום אני חומו", ילקוט מאמרים מאנשי נטוריו קרחא, אנו מוצאים את המודעה הבאה, שאנו מודפסים אותה כאן לחועלם המעניין:

프로그램 טובה

לפעל השוב מאד

درוש שדר לשביבות ת-א וחיפה

...אצל אלה ל叻ות, הדברים גלוים ופושטים ואדם ידע היכן הוא עומד.

בשוטים ובערביים

**עמידה של גאון שיש בה משום
לקח מר צוררינו**

רָאשׁ הַמְּשֻלָּה הַעִיד בַּמִּשְׁפָט נֶגֶד "קוֹל
הָעֵם" עַל הַוּצָאת דִּיבָה. — בְּעִתּוֹנִים.

ניצבת הלב מקנהה עצמיתה נוקבת מוח וכליות
ורודת חזרי בטן, כאשר הרהרתו לעצמי בפלא
תקומה הרצוף גאון יהודי והדר אישי ותפארת
אדם באשר הוא אדט — הופעתו של ואש
וממשלה בפניי כם המשפט.

אך, זהה גנאלית למות! ראש ממשלה דמות
חשית עומדת בפנינו האינקוויזיטורים הייבשתיים,
ווגול בעמידה (לא רצון ליהנות מזכויות
מר!) שעור בפרשת הגברת ובפרשות הדמוקרטיה
המקורית (שלנו), המשלה גודל רקפן.
וחהנוור הרצון לאמר, שאיפלו שפה צדקה
ואראתה על הים מחוזה מענני זה. וככה מציר

ונוכי את התמונה לעצמי:
ראש הממשלה ונensus בצדדי אונו מהירים אל
ושובו, מסביר לשופטים בהשכל ודעת את זוכי
ולחישבעו בהן צדק (בטעוני שברור יובא
כוסמת חוק חדש בעניין זה), ומחדיל לדבר.

ש. האם נעלבת מה mammals?
ת. אני לא נעלב מפרוצופים כמויכם! סדרתי
תיכם, הנה?

ש. אתה שיר הבהירן ?
 ת. זה לא עניין .
 ש. אתה זוכה שאלתא לכונת בענין זה ?

ת : אני לא זוכר שאלות.
ש : אתה מכיר את האリスト ?
מ : ואכן כן — אן מה ?

וְאֵת כֵּן — אָז
שֶׁ: איזה נתין הוא?
תֶ: איני זוכר נתיניות.
שֶׁ: הוא היה במחטה?

ת : לא נסדק ולא נסק אביך, לא תסדר אותו
וכו' וכו', תמונה נאמנה שצורה ביד אמר
אל ראש ממשלה שלא היה אולץ לימוד מה
וורדרינו לך כי שיטותיהם, שיטות ההזיה
אוונסן, לא תצלחנה אצלנו, ואנחנו נגע על
דורוננו הנפשית בכל מחיר ! בתולדות המלחמות
חרדות המצפונו, חופה המשבבה וזכויות האזרוח
שחנו אתמול דף מזהיר, שלא במהרה יישכח
כדי לא יזכיר נזחאת בגד

מיספרי רוחב

בשנת 1920 נmad שט צרייף אחד קטן בין
חולות איז קראן לו רחוב עבדול חמיד, על
הו ורדוול חמיד.

אוֹחֶד כֵּד הַתְּחִילָה לְבוֹא הַרְבָּה חַלְצִים, אֲוֹרְדוּדוֹ אֶת הַשְּׁלָט הַיְשָׁוֹן וְתַלְנוֹ שְׁלָט חֲדָשָׁה: רַחֲוֹב
חַלְצִים. אַכְלָב אֶת־זָמָן מִתְּחַזֵּק לְאָרֶץ צִוְּנִי: רַחֲוֹב
חַדָּה, אוֹ קָרוֹא תִּכְפֵּף לְרַחֲוֹב עַל שְׁמוֹ: רַחֲוֹב
רַדְשָׁבָסְקִי.

בהתניות עברו שנים, וכולם שכחו כבר מ' זה רשבסקי, אוד שינו שם הרחוב לבסינגטון, על שם ציוני אחד שמת באותו זמן. אוד התחליו היקים להגעה לפלאשטיינה ("א"), וזה הם קראו לרוחוב הזה ומצה, עד שהמלך ריצ'רד ה' ינואר כמה ומז', על כס המלוכה. ואוד קראו לו רוחוב ריצ'רד ה'.

אמירה שוה רחוב נתיב היסורים וההעפלה, או
באה המשטרת את כל השלטיש וכתבה שם רחוב
ריצ'רד ה-7, מפני שביננטיים ריצ'רד ה-7 מת
ויריצ'רד ה-7עליה במקומו.

וכשבאה מלחתת השזרה קראו לו רחוב הפלמ"ח, אבל תיקף שינו את שמו לרחוב כבקשתך', וכך זה נשאר עד שכל המדיניות החזילו לחכיר בנו, אז קראו לו שוב פעם רחוב ריצ'רד ה. רצוי לקרוא לו גם רחוב קוריאה אבל לא ייכלו להזהילט אייז קוריאה: הצפונית או הדרוםית.

את כל זה סיפרתי לכם בשבייל להוכחה
שאנו נם שלא קופא על השמרין ודוגמה כל
הזמן מתחדש בלי הרף במולדת, לפי רוח הזמן.

דני (ציוון לזכרו)

עוד משבחר ילדותו היה דני עליין, חברתי
וגולקטי. כשהלמד בן של טובה אהב לשבת
עם כל הילדים בצוותא ולשיר, יזגלה, יזגלת,
זוהה ונשה מי נבודה.
כשנכנס לכתה א' המשיך לאחוב את החברת.
בכל הפסקה היה מותישב אטם וכולם יוזד הין
שרים: חבריא חבריא, מה נשה בלי' שעבודה.
בכתה ד' נכנס לתנועות הנוער, בה שרת 10
שנים. שם הוא קבל חינוך קולקטיבי יסודי
ולמד לעשות הכל עם כולם ביחד: לשיד, לרകוד,
לטייג, לחשוב, לדבר, לכתוב וכו'. הוא התמחה
אפשר בכתיבה שירים קולקטיביים, שלא ה'ב'
לייטו יתר על המידה את אנוכיותו הקטנוונית של
היחיד, אבל כנגד זה הצביעו על תוליכים
חברתיים.

cashcolim halco lamabek, halz lamabek. cashcolim halco leuliah b', halz leuliah b'. cashcolim yishev berpfeich ao bekperisig yishev berpfeich ao bekperisig. cashcolim yaatzo mesham, yaatz g'm h'oz mesham. cashcolim kolom halco l'malchah, halz g'm h'oz. cashcolim hashatcharro, hashatcharro g'm h'oz. cashcolim t'hachiloi lochpesh at hamkor, chiyush atumto g'm h'oz.

ca'sher nubot at hakibutz (ca'zher meshber chibrotai) h'ih holz cel urev lafgo'osh at chibraa l'mashavot: chibraa m'meh uno'sim h'iom, chibraa, m'meh uno'sim m'od? chibraa, nolz la'kholnu? chibraa, m'meh shalom chibraa? v'b'chel, aypha shayon chibraa, shem la'asur g'm h'oz. p'sum k'reh aszon: cel chibraa n'shuu m'odz le'ir, chaztonna shel alz m'chibraa, v'doni n'shar le'bd. cel ha'rev h'oz h'shtanav le'bd berchovot v'l'ay p'gash af' achad. zo g'rom zo d'ca'on nafshi. h'oz sh'lah yid b'nafsho mesiba'a zo, v'ud h'iom af' achad

ירדן פרץ

— בבראש בענין נולד ילך עם שני ראשיים —

בעתונים.
בכל דבר זיפת יש גם משאשו טוב. זה דבר מה
שכל אחד מבין וככה גם אני חשבתי כשקראי
את היזעה הזאת. יש כאן לפניינו המונ
אספרוביום

למשל אפ"ר לעשוות ילד כוה וראש של שתי מפלגות פועלית, אחת שמאלית ואחת ימנית. או שהוא יכול להיות בכת אחת שני שרים של הכלליים, בשבי שללא יריבו.

יש כאן יותר אפשרויות. אפשר לפתרו את

תַּרְבּוֹת, זָמָן, מִקְרָם

נכד — אך גם רבים אחרים נמלאים מרירות.
נסיך המנהיגים היהודים

תמיד היה למנהיגים היהודיים של האומה העברית המוגבשת למחזה כיון תרבותו מוגדר למדני, והסיבה לא-יכלתו לлечט בו אינה רק בגנותו העדתי-דתי. ראשית, הם מנוטים לדוחוק לתוך מסגרת אחת ארבעה מכוללים תרבותיים שונים זה מזה, על רובו הגדול של המNON פרטיטים: תקופת המקרא תקופה "בית שני" (תקופת המקרה כמה אלמנטים היסטוריים של הראשונה, אך נבדלה ממנה הבדל רב ועצום), תקופת הפורה היהודית, והתרבות שנוצרה בהאנצנטרה מתוך נתוני הארץ הזאת בדורות ארכיאולוגיות.

הכמאות עצמה רבה מדי. אמרת יש תרבויות שדרוביימיהן נמשכים יותר משש'-זומן של ארבע אליו יחד. אך בחללו נשרו מדי פעם סודות שעבריהם אל תחום הנשייה או איידרו את מרבית משקלם האיכותי והכמוחה. כל תרבות נוצרה בעבר מתוך סלקציה תח'ארכטית⁽¹⁾ הרכחה הוא לה להוציא מחד סלקציה אף כי נוצרת. גם בימינו וטבעו הוא לנו שנבחר נאותם המקורבים לרוחנו יותר, מכל בוחינה שהיא ברישל ערך ואף כל התחללה גישוש שנוצרו בארץנו על ידינו, בימינו ואויים להשומר לבנו יותר מכל דבר אחד. אשר לשתי התקופות ההיסטוריות האח'רונות (על הרשותה עוד ידובר), שומה עליינו להוויתן בהכרה כפי שכבר דחינו בדור אמברית (בני-הארץ, על כל נפיט). לא רק ממשום שהן עומדות על בסיס דתית ותיאוקרטית זו לווננו, אלא משום שהן מביאות אותנו לדילוי התגשות מיתורתם עם ערכי הציוויליזציה

המזרחיים, מבהדי עקרונות, אלא כשם שנגנו שבטים מסוימים נבלב גזיניא-החדשה. הם קנו להם הרבה מן האצייליזציה העולמית-הכללית בשטחיה הטענייה, הלבוש. נימוטו השולחן ועד וועד, ולא נכאו כדי כך לידי התגנשות וציניות עם אמותם נסיתרבותיהם מבקשים לשמר עליהם בילוי. אלט כל-איימת שהיו הללו צפויים לפסקנה פגיעה עליידי אחת מتواصلות הציוויליזציית המודרנית, התייצבו להגן עליהם מתחזע מדמה.

של האנו פה מוחלטם. יתכן שכמה מן הסיגרים המופרזים ביחס
שבהגבלה הושחרר במדינת ישראל מוך בסתיו החלק הדתי של המושלה, או
בicularה הטיפוסית מפני הגבתם של יהודים
אזרדייה, אך עיקרי הסיגרים הללו נתקיימו גם
בעת שהשפעתו שני הגורמים האלה הייתה קטנה
הרבבה ואף קרויה לאפס, במילוי המנדט; כראוי
למיילה, השחיטה היהודית, והעדר נישואים
קבורה אוריה הם תופעות המתנגדות לחופש
ולרוח האנושית של הציויליזציה המודרנית הת-
אגדות מוחלתת, והעמידה על קיום אותה עת
כל היסודות של השליטים-הציוניים.

ונכראו את העקרון הבא שתפקידו כלליל, לדעתינו:

¹⁾ על נושא זה וכן בענין היחסות התרבותית,

Ruth Benedict: Patterns of Culture

לטביה העברית "תרכות", בדומה למלים רומיות בלשונות אחרות, מצינית דברים רבים שונים ומפוזרים על-פני שטח גדול כל-כך עד שאנו אדם הבא לדין אף בקצת מקצועית יכול למצוחם במספר עמדוים. לפיכך, לאחר שפרשם ג. אמריך בಗליון הקודם את מאמרו "הנחות יסוד לבניין התרבות העברית", שבו הוא דן בתחום זהו צורה של זו כפי שהוא נראה מבעניהם, בעניין מהחוליה יש הפעם בכונתי להרחיק את ההתחמונה מנגד עינינו ולהסתכל בתרכותנו היה-לבת וمتגבשת בתוך המתשבץ הרכוגני של תרבותינו קרובות ורוחוקות בזמן ובמקום. ולהציג כיבע תוך כך על כמה סגולות שעליה לרכוש עצמה כדי להבטיח את קיומה.

יחסיות תרבותית

על אדם תרבותי בז'זמננו מוטלمامץ מה שבתי ורגשי קשה. עליו למלוד להסתכל בתורה בchromo באורח אובייקטיבי וסובייקטיבי כאחד, גלויו להיות חדור אותו הרעיון שונעו כולם אגושיםם, ועם זאת עליו להיות מעוררת בתרכותו שליה והכופות באות שתי משימות אלו לידי החרנוגשות גלויה מתחן ניגודים מהותיים בין הלאומית לבין הצייליזציה העולמית הכללית.

קובוצות אנושיות שונות יצאו, ויוציאו, מהת-
גשות זו בדרכים שונות. היו שփצזו לזרחה כבשפתות את חרבותם מתקד שנראתה להם על-
כביה ומיושנת לעומת ציוויליזציה על-
מנצחת. היו אף ככלה שראו את האוניברסאליזיה
של האנושיות כאיידיאל נשגב שיש לחזור
לקראתו.

המוצאה — תלשות. צירז'יזציה כליל-עלומית, אינה יכולה تحت לאדם כל מה שנפשו מבקשת, אף כי יכולה היא تحت הרבה מאד. בעל-כרחו הוא פונה אל המקור — אל תרבותו שלו — כדי למלא את החסר. פעמים הוא מצלה להתי נזרות בה וליצור שיויר-משקל; הוא לומד לנשח על תרבותו גישה מוחלטת באוטם השטחים בהם הוא חייב ליבור ממנה, וגישה יחסית, אובייקטיבית. ביתר השטחים. אם אין יכול, או איןנו רוץ, להגיע לשיויר-משקל זה, עומדת לפניו ברירה: פעמים הוא מכoon את י尼克תו לאוותה תרבות שהוא מזהה אותה עם "תרבות העולם" — בימינו זו של ארה"ב, מערבי-אירופת או ברית-הומותutzות. אדם זה הי בקצת אחד של עולם ורשיו התרבוטיים בקצת אחר, מצב כלתינוח במידה מרובה. אחרים נקטו שיטה הפוכה. אין כמעט קבוצה אנושית שעדיין לא שיגלה לה צדים טכניים של הציוויליזציה מודרנית, אף לא בפינות הנידחות ביותר של עולם: אך יש חברות שגורו על עצמן (או שליטיהם גרו עליהם) הסוגות נמרץ וחמור הה כלול מה שמלבד עניינים טכניים אלה. במקץ ימים אלה מכוניםם כל הערצה והקלוסטן כלפי התרבות הלאומית. בעוד שחדירתה התרבות הדרתית נתקלה בחומה של אביה או אדישות שסדיוגני.

אפס כי חומה זו שקופה היא, שקופה יותר בכל שדי קרובה למקומם המקודש של קרני האציוויליזציה המודרנית; משום כך נתונות רוב תרבויות אלו להתרוצצות פנימית מתמדת בין אשליטים הנקאים לבין חלק ניכר של האוכלוסייה. המביט بعد החומה השקופה והוראה כי בחוץ אויר, כביכול בפנים חורש, בחוץ אויר צה, טפונים מהנק, בחוץ מרוחך תגועה, בפנים נחבט אל תוך החדר, והוא מושך אליו את המרחב.

נבי רובין

הַקְבִּישׁ אֶפְרַיִם נָזֵךְ תְּבוּי בָּאֵל הַאֲשָׁרוֹת,
דָוֹמָם. רְטָב מְטָל וַרְוחַ-בָּקָר.
הַפְּרַדְסִים אֲפִיפִים נָאָפָלים בַּיְמָרְעָד,
וְהַשְּׁטִים לְהֵם חֻמְתַ-בָּסְתָוָר.
מְפִגְנִים לְהֵם אַצְפָּרִים בַּקְשָׁנוּ מַעֲזָלָם,
אֲךָ עַד-עֲזָלָם לֹא גַּדְעָן בְּשָׁפָן.
גַּשְׁמָעַ קַשְׁקַע-כְּפָנָן, שִׁירַת-חִידָה, וְתַמְלָמָה:
מְפָרָות אַיִינָנוּ בֵין אַלְלִים לְשָׂוָא.
יְפָות גַם אַפְרִי חִינָגָה, אָף כִּי גַעַרגָ
אָל כֵל שָׁלָא תַּשְׁגַע לְעָה, לְעָה.

הגהה הַבָּזָן: וכברנד צהו עם פחל בְּגִפְיוֹ
קָנֵן רְקִיעַ לְפָתָן בּוֹא הַשְׁמָשָׁן.
עֲוֹרֶב אֶפְרַיִם צוֹעֵד בְּצַחַב הַחֹלוֹת,
גִּמְלָט בְּקוֹל-אֲרִיכָה אֶל רַם צָלוֹן.
הַגָּהָה מַלְלָה: פְּתַח-קְרֻבָּעַ קְטָמָה, לְבָנְבָנָה,
כְּלָל-הַאֲפָקָן וּנוּרְ-סְפִירִים לְהָ
אָולָנוּ — אָרֶץ בְּדַקְמָה, מִלְכוֹת חֹלוֹת זָרוֹם.
גְּזִים אָנוּ אֶל בֵּל פְּשָׁפְעוּמִיהָ:
חֹלוֹלִיות, פְּנִים, מְחוֹף, הַגְּסָל, סְאָסָגָד,
אָזְדָּרִי שְׂפָתָגִים כְּהוֹת-טִירָק.
אֵין אִישׁ, אֵין אִישׁ בְּפֶל: מְה-טוֹב! אָז לְנוּ
אָז לְנוּ שָׁר סְבָכִי שְׁחוֹר-בְּפֶה.

זה-הטוב כי כל הפעולות הולכים אל היק
על ארם-שםם שקבעו בחרשות.
ול תברושים מלחאים איש אל מני רצ
ול פשdotת הפצהיבם אמר גזיר.
ול מרדונים נסים אל תוכ' בקץ החרבות
ול לטאות חסודות פצד פרוך: —
לא נשוב עד טארם מפטל נמות שפטנו
ונד מתנוץ לשם בברנו
וזذ צאת הרכז לאצד: עד פנכח גזוי זפנ
וירית פארגמו שם לב הלבו.

אפיק פגסן מתחפל בין דליות הגן.
זתאנים שולחות לו בדיקן.
ואשלנות צונחים בבריד-איסיס אל פקרען.
מצעה מאיב לבשלותם.
ואgor פתקנה נוותות צויף-בכורים בפינו.
בק לעוזן שחורי-סיג.
ם בנו מתח זיריהבעל מבקש לבלע.
ודמנו בגדות ענבי-טינן.
ושמש בא בלחין יעלתי, וניחוחה
ושפיכת את קשמי טיון העמק.
ופאהנה נצמלה אל בונאן עב-צמרת:
וועחה הו אל לאשה הצעגלגלו.
ומרין פקאהה רומן בצעגוליות: אקיין.
ישנו פאודה עט רבדה ליטל

אל שתי התרבותיות שבחן מ庫ד רוב יסודית
של הנצרות — היהדות וההניזום — יהס מיום
הו. אלה ואלה, יהודים נבוגרים, יוצרים את
mosog התפתחותו הדתית של האדם בתכנית
סולם "מושג ארצה וראשו מגע השמיימה",
שמרגלותוי בתקופת האבן וראשו — במנוחאים.
mosog נטול-משמעות הוא זה של התפתחות
או קידמה דתית. לדת, לאמנה לפולחן יש
מודד אחד בלבד: יכולם להביא סיפוק למאים
בינם בתחומי שביהם הוא מבוקש. מן העובדה
שרוב העולם התרבותי — ככלומר, לאחר שעבר
דרך ארוכה של התקדמות מדע המשעי והעוני
בעידון החיים ובשתי מרבות אחרים — הנז'
מנוחתאיסטי כיו. אין להסיק שהתקדמות המונר
מכתבי-הקדוש, ובדרך מיוחדת במינה שנעמדו
עליה, אפשר שהמצטצום במקורותינו ניקתם שרשו
בעובדה שהתרבות שללו מתאמים לייצור
נעודה לשתח מוגבל הרבה יותר מזה שאנו
עלינו ללחות אותן, הוא חסר נוכחותנו
לבקרים את הציונות, הוא חסר נוכחותנו
לכל אך לא התתגנות העקרונית לשכלול ול־
חקירה מדעית, כמו של היהדות והנכנית הקדר
עובדת זו מבהירה כליל את הקיריטריו המוחיד
לých לשעבר) גוזרו רוב היסודות שכלה תרבות
הנו עומדת עליהם — גוזר כאמור לדוגמה את
הכתב, וביחד הכתב האלפבית, המצאה הגד
דולה ביותר של האדם: מותר להניח שайлוי היה
העולם נשאר פוליתאיסטי — אילו היו היהדות
והסתעפויותיה תמותו גגו. או לא היו נולדות
כל — היה לוimin האנושי אותם הסיכויים
להגיע לקדמה מדעית ולנוחות מודנית, וטור
כחנה: יפאנ ואך סין והוו. אשר לעידון החימי
لتיבות החיים, לאנושות (הומניאם) — דומה
שרק עכוו אנו רואים שקצתן מן התפעות
הברבריות והאוצריות ביותר בחיה האדם חוסלו
ונעלמו מעל פני ארחות התרבות לפני מאה
מאתיים שנה — אחר כאף וחיצ' שנות מנין
תאים — מהן לפני עשרות שנים מעתה, ומהן
עדין לא נעלמו כל-יעקר. המונוחאים לא עיבר
את מאמינו מלנה מלחות עקבות מדם. בין
בשם הדת בין שנ' שלא בשמה, לעשוק ולהונאות,
לנצל ולדכא איש את רעהו באף דרכם שנונות.
הבטחון הפיזי של האורח לא היה רב במדינת
יהודיה ההלניסטית מבהדיינה עתיקה היה
שבע-מאות שנה לפני כן, ובארחות נוצרות היה
מעט מזאת בהרבה לפני קרבעאלף-שנים. יתר
על כן, עצם מתפונתה של דת מונוחאיסטית
יש בה הרבה יותר כוחזוחף לכנען ואילו
סובלנות מאשר בזולחה.

אמת, אלה שהתרעו על גילויים אלה וביקשו
לקננים — בעבר, ובמידתמה אף בהווה —
nischo את דבריהם בדפוסם של אורה דת
ואמונה שגדלו במסגרות והאמינו בה, אך מנגד
זה קדמוני הוא עד מאד ואנו חדש עם המר
נותאים. לעומת זאת שיכים לתקופה הפלוי
תאיסטית לא רק עריים בביברטונים כאשר
נצרפ אללא גם דמויות נארות כאסוקה והוגדי
הדעות המופלאים של יון ורומא.

אין, אפוא לרוינו טעם אובייקטיב להעדרת
זה של הדת היהודית, אלא הטעם הסובייקטיבי
שהתחנכו על ברכיה. טעם זה אינו קיים לבוגנו
ואם אנו באים לבקש מוטיבים לתרבותנו בת-
קופה העתיקה, אין לנו כל הצדקה שהיא לבכਰ
את ההסתעפות היהודית על פני האילן העברי.
אין זאת אומרת שעליינו לטאטא כל אלמנט
הכרם-משמעות שנטגן לשלג מסיבות טכניות
אורח-חינו מתחם תקופת הבית השני — כבוי
טויים מתחם לשון המשנה והתלמוד, למשל —
אך אותן היסודות שהם יהודים-מנוחאים אסתייטים
במפורש, במוחה, במנוגד לאחרים — אותן
אין אני יכולם לקלל, והתקופה הקלאסית
لتרבויות החדשת תהיה התקופה של התרבות
העברית העתיקה ובמידתמה גם של אחיזותה.
ועל כך — בಗlion הבא.

מנוגעת השתרשות של האדם באדמותו ובחברתו
שהיא קודמת לכל. הריני בא, אפוא, לקביע עקרון שני: התרבות
העברית החדשה אסורה שתכלול בתוכה מומנט
ڌתי או קשר מחייב אחר עם התאגדות
אנושות מחוץ הארץ הפרת, היה הקשר עדתי
אידיאולוגי או אחר.

ז'קשי אל העולם העתיק

אנו מגיימים, אפוא, לתקופה הראשונה, העתיה
קה, התקופה המשתקפת בחALK מכתבי-הקדוש
ושמקורו חשוב לא-ארץ הפרת, היה הקשר עדתי
הארciיאולוגי בארץ-הפרת.

רוועינו היהודים ביחסו לשאוב כמעט אך ורק
מכתבי-הקדוש, ובדרך מיוחדת במינה שנעמדו
עליה, אפשר שהמצטצום במקורותינו ניקתם שרשו
בבבירה שהתרבות שללו מתאמים לייצור
נעודה לשתח מוגבל הרבה יותר מזה שאנו
מבקשים לפרוש עליו את תרבותנו אך אין
עובדת זו מבהירה כליל את הקיריטריו המוחיד
לבחירותם אף מתחם המקרא והמקורות הקדושים
אליהם בדורי-הימים של ארצנו.

נקודת-הபוכד בשקפת-עלם של נאמני היה
dotot היא המאורע, או המהילך, של לזרת היה
dotot. אכן, הרי זה מאורע שרשמי ניכרים עדין
בציוויליזציה של רוב העולם התרבותי. אך, עם
כל זאת, לא נוכל להעריך תופעה היסטורית
הערוכה ענינית אלא בסוגרת הזמן והמקום שבהם
התרחשה. ובאותה מסגרת הלא ניתן הופעת
היהודים תופעה של דו-איזיה (סטיה). טוב היה
לצטט כאן שוב את מרגרט מיד²: "במנוחה
דו-אונאנט (סוטה) אני כוללת כל פרט שאנו מסר
גל להונאות ממנהו תרבותו מתחם מושחת-טבעו
מתוך תקritis בתקופת-עיצובו המוקדמת או
מןוק השפעות נוגדות של תרבות שוננת-אופי;
יחידים, שזומה עליהם מהותה של התרבות החשובה
ביותר של תרבותם הן חסורת-טעמ-וימשות,
שאן להחיק בהן, או שון פשוט מוטעות
האדם הרגיל, בן כל חברה שהיא, רואה בנפשו
בהבישו בת בבואה של העולם הסובב אותו. הטי³
פול החינוי העדרין שעשו למוגר מבטיח לו
חרבות רוחנית בחרומו; אך אין הדבר כך
באשר לפרט שחברתו אינה צריכה לתכנונת
מזוג ואך אינה נוטה להתחום אליהן בסובל-
נות... במידה שתרבות מגעה לשלהות-עمر
ענק ולהגדרת מטרותיה, במוסריה ובהעדרותיה
הרווחניות, הרי באזורה מידת שהיא חסרת-אפשרה
הייא דנה כמה מחבריה — חברות מלידה-בלבד
— לחיות כורסים לה, חי סייר נפשי במרקחה
הטוב ביוור, ובמרקחה הרע ביוור — חי מרידת
העלולה להיות שלגעון".

יש להסביר כי לעיתים נפהכת מרידה כזאת
לתנווע-פרירה היהודית מתרבות שונה ונוגדת
לרשותה. כזאת הייתה המרידת של הדויאנטים
המנוחאים אסתייטים. אולם אין ספק שהיתה זו פריד
שה מן הרקע הכללי של תרבות שוננת
ביה יומם ולילה" אם לא — הרי תמיד ימצע
מי שיפשש ויקזר ויתמצת בשביבו את הצינויים
ואת תורת מרקם עמו-קצת-הפילוסופיה לחצי-תיר-
סר סיסמות. שכל הנדרש ממנה הוא לשמר להן
אמונים ולצעקן מעל מכוניות בחרבותה העיר.
רע לו לאדם. וביחד לבניונו שנטל זה של
"דת" כפוליה רובי עליו. אם כשרונוטיו הרור
תניים מרוביים, הרינו מקים בה מוצאות — היגיון
ביה יומם ולילה" אם לא — הרי תמיד ימצע
מי שיפשש ויקזר ויתמצת בשביבו את הצינויים
ואת תורת מרקם עמו-קצת-הפילוסופיה לחצי-תיר-
סר סיסמות. שכל הנדרש ממנה הוא לשמר להן
אמונים ולצעקן מעלה מכוניות בחרבותה השוננת.

אם כה ואם כה עיסוק אידיאולוגי וזה המוטל
על כל אחד מהণכי הצינויים והסוציאיליסטים
הциוניים כפי יכולתו דוחק בהכרה את מקוםם
של עיסוקים השובים ממנה — קליטת רשותם
פיתוח התרבות הנפשית והגופנית העצמאית
וכו-וילוי השכלה ועריכים אסתטיים. הוא ייצר
לה להתרפרש בדרך אחת בלבד: לאחר שהחנכו
על ברכי ההסתעפות היהודית. נמייה בהם
מהח ועצבנות; כל אדם בכל אחת מארצאות תבל
האמונה בעדיפותו של זו על כל חברות אחרת,
וודאי — על הרקע שמהכו צמה.

השכה זו על עדיפות המונוחאים מצויה גם

כל תרבות בתי-תימני. ישנה או חזשה, המבוסשת
בaczoz מבניה חילק בעל-ערך מן החופש האישית
(licentia) ומזה הנוחות הנtinyים על-ידי הציר
ויז'ציה המודרנית סופה לתהפורר, והכל
שיפורה הוא הקנה, שאין אף אחד מבני
האדם חסר אותה.

אין זאת אומרת שתרבות אינה רשות לגוזו
על עצמה "גנע" יחס בעקב תנאים חיצוניים;
אך מוטב לה להמעיט בכל האפשר הן בחומרה
והן במש-הזמן.

סכנת האידיאולוגיות

משני עמים אלה, הורות והניגוד לרוח
ימינו, אנו דוחים, אפוא, את תקופת הנומוקרטיה
של "הבית השני" ותקופת הפזרה היהודית
כבסיס לתרבותנו. הטעם השלישי שליש שבעבורו
בעובדה שהתרבות שללו מתאמים לייצור
עלינו לדוחות אותן, הוא חסר נוכחותנו
האחרונה, את הציונות, הוא חסר נוכחותנו
לכל את יחסנו ל몰דותנו בכלבי אידיאולוגיות
או תרבויות אידיאולוגיות. כל מי ששתי התרבות
פות הנוכרות הן נקודת-מוצאו, בהכרה מהיה
גישתו אל עבודות מציאותו בארץ זו גישה
הדרית טהור, או גישה העדית המשמוכת
והעקיפה של הציונות, וזה טבה לנו. מחד
שהיא מדגישה את המשמעות התרבותית-ההשת-
טוריית של המולדות האחריות של אבותינו וותובעת
מאתנו הדזהה רגשית עם ישבוי ארצות, אהרות,
בני הפויה היהודית, היא חוסמת את דרכו —
ולכדי מולדתו ואחוילמלות. חסימות-רגשות וו-
זוברי-הערבית, והאדם בזארץ — כביסיס פיזי מוחלט
לבנין התרבות, שבудיו לא תיתכן התרבות
האדם בטבע מזה ובחברתו מזה.

הצינויים הנה, מבחינות רבות, דת. יש לה
אקסימוט, דוקטרינה, מסורת, קדושים וכתבי
קדוש. מבחינת המקום שהוא תפוסת בהרכבת
הנפשי של חסידת הריה המשך-משירים של
העולם הדתית-ההשת-טביעה של הדרת
הדרית הקנאית של חסידיה היא אידיאולוגיות
טווטיליאריות על הסתעפויותיה, וטבע-נאמנות
זה התרנקם בה לא-אחד בעת שהעתק לפיסים
כיתתיהם בתוכה ופילג אותה — ואת מפלגותיה.
אין פלא, אפוא, שייתר מכל יתר הסוציאיליסטים
נטנו הצינויים להפוך אף את אותן צורות הסוציא-
אליזם שהם אוחזים לדת. על הקנאות והסגולטי-
קה שבה, משומך כך גם קשה, מרכיב ומלא-
סתירות זיווגן של שתי הדתות הנטרכות לשידי-
טה אחת, ומושם כך גם קשה כל-כך המלחמה

שבין נאמני צורות-ההכלאה השוננת.
רע לו לאדם. וביחד לבניונו שנטל זה של
"דת" כפוליה רובי עליו. אם כשרונוטיו הרור
תניים מרוביים, הרינו מקים בה מוצאות — היגיון
ביה יומם ולילה" אם לא — הרי תמיד ימצע
מי שיפשש ויקזר ויתמצת בשביבו את הצינויים
ואת תורת מרקם עמו-קצת-הפילוסופיה לחצי-תיר-
סר סיסמות. שכל הנדרש ממנה הוא לשמר להן
אמונים ולצעקן מעלה מכוניות בחרבותה העיר.

אם כה ואם כה עיסוק אידיאולוגי וזה המוטל
על כל אחד מהणכי הצינויים והסוציאיליסטים
הциוניים כפי יכולתו דוחק בהכרה את מקוםם
של עיסוקים השובים ממנה — קליטת רשותם
פיתוח התרבות הנפשית והגופנית העצמאית
וכו-וילוי השכלה ועריכים אסתטיים. הוא ייצר
לה להתרפרש בדרך אחת בלבד: לאחר שהחנכו
על ברכי ההסתעפות היהודית. נמייה בהם
מהח ועצבנות; כל אדם בכל אחת מארצאות תבל
האמונה בעדיפותו של זו על כל חברות אחרת,
וודאי — על הרקע שמהכו צמה.

השכה זו על עדיפות המונוחאים מצויה גם

אצל כמה אנשי-רוח גדולים הקשרים קשר

אמץ בנצירות ובתרבותה. וטבי הדבר שיחטט

ה ר ש ת

(פּוֹרָ)

— שלמת, מה?
— כן, שלמתי.

מיהו היושב הזה בחיך? כוס תה... לשבת אל השולחן המטוובל
ולדבר עם האיש הזה הדרוד-למחצה דברים שאינם מעלים ואין מורדים
ולחכות עד שיתחמס התה וירתחה...

נום מפתוחה נטלחה בכוונה בשຽנית. עכוזו דשן גולש בגרם-מעלות.
— יכולת לבקש מני שאעיר אותך...
— שכחתי, מה-ילעשות. עכשו זה אבוי.
— שכחה...

צליל תלונה וחשד בסדק הקול. צלצל שלשלת. פצח מפתח. דלת
גיסותה בתמידה.

— קה, מה?
האיש עומד בשלולית של אור-יחסם מעבר-למפטון. שא רגיך
והסתלק, אהיו. המרכז רוחש פה כלבלבייצא.
— מעלה. תודה רבה לך. ותטליח לי' השטרודתך.
— לא-רחשוב. דרך צלחת.
— שלום.

— עכשו ייטב לך, נכוון? אמא כתבה את אבינוועם יפה-יפה ואבינוועם
ייע חזק-זוק ובבוקר יקום ולא יהיה לו חום.
אבינוועם אינו יידע אם רצונו לבוכות או לא. הכל מבעבע בקרבי,
מלחיל בגורני, הורס אל פיהו, אבל עד העינים לא יבו.
— הנה, אמא כתבה את אבינוועם. עכשו — מהר להרדט. אמא
תכבנה את החשמל —

— לא! לא! לא!
הסכלרים נפרצו ותבעו מתאשד וגולש, גולש ועbor דלא-ריפה ושמודות
עיניהם. עבור ושטוף לחיים אפרסקיות.
האם מחלוקת בכפה על המצח הצר והחומר. הקפ' מחלוקת במוגיע
ואחר תירקש ותדבק איזניע אל מצחו של הילד.
מסכן קטן... מסכינה קטנה... זיהה המסכינה והזעובה... האזבעות האלו
המוחספסות. איזה עור עדין היה לך פעם... "את לא צריכה כותנות של
משי, זיהו". זכרת? אצבעותיך עברו על זרועך בליטוף מסמרד והוא אמר:
"את לא צריכה כותנות של משי, זיהו". העוד של' כמו משי"... איזה
לו השם העבה. שמשומימה אידם היה מעט, והוא היה מתהלך נעל
מגפים. אונסים עוד לא חשו אז לך שיראו עלייהם באצבע ברוחבותה...
כבר שתים-זחיצין, לא הספיקה לעצום עץ מעט. עוד-מעט יאיר
היום וציריך יהיה לך לידה של השכינים שתישאר עם אבינוועם, ולכלת
לבודה... "שבילי ביצה חמץ-קשה ווואלאט ולחם לבן וריבבה. והעתון
הגראמי"... הביבי הווה, הלא מיתרי הקול שלו קרובים להתקפקע. מסכן קטן.
— די חמודזון שלוי, די. מספיק. עכשו תישן, נס אמא רוצה לישון.
אם עבדה כל היום ובערב היתה לה כביסה ועכשו היא עייפה ואבינוועם
לא נוחן לה לישון.

מעט-מעט הוא נלאה מבכי. אמא מנש��תו על לחינוי הטחובות ועל
קזה החטמו המבתק. ככה טוב. מבעד לאיד הדמעות מפציעה בתיחוך מרוץת.
—ليل מנוחה, ילדי.

— לא, לא, אמא, אל תלכיף... — מגומם הילד בניחור.

gal חמ, חמילחנןיק, ניכר בלוותה.
— אבינוועם לא רוצה לישון, אבינוועם?

דממה.
הרבבה זמן לא אוכל לבוא, אבל هي שקטה ואל תדאיג, נשיקות
לא-בינויים".

נשיקות לא-בינויים... על קזה החוטם המבתק. אחת. על השפה
התחתונה המופשלת. שתים.

— אמא, איפה אבא?
— אבא לא בבית, ילדי.

— כן, אבל מתי הוא יבוא?
— אינני יודעת.

— מה, אבא פוחד לבוא הביתה?
איזה מורה, איזו מיריות!

— אבא לא מפחד, אבל... אק לו פנאי... ועכשו — די. לישון.
אבינוועם מהרחה. זה לא נכוון, אבל אמא עצובה, וכשאמא עצובה
לא-ריחס לה שלאל-רכון מה שהיא אומרת.

— אמא, אמת שאבא גבר?
אם משעה פניה ופונה פעלי.

— אני מפחד! אני מפחד!
שיחודיל כבר שם.

אמון מעלה את שMICHO על ראשו. אפליה דחוسة מלאה את התרדר
ספר שמונה. במיטה שלימין נקטעת נחרה.

ליישון, ליישון. עלייך להשכים ליקום. בברוך אתה לוקח את דליה ואתם
אנסעים ליט-המלחת. "רק שלא יהיה פחאות איזה עוצר", צחקה דליה,
ואתה גערת ואמרת:

— האיש המצעק משנתנו עז עלUrsho בטטרוף.

— הם מקיפים? יירות? תירטו בהם בכלבים! אש —

אמון מאונפּ בעצמותיו, שגר-טמורות שצמוהו...

— אבוד! נאנק האיש. הוא מתחפּן. קפ' צל המורון רועשים.
— מה-זיה? מה קרה? — עולה קויל בוהה ומדמדם מן המטה שלימין.
— אמא, אני מפחד... — מתין הווות בחרדר השחורה.

דמת-הידיות דרכ' נושמת בחדר השחורה.
פתחה, אל תפוחי פה לשטן", אמרת לה לדליה, ואחריך היה
הצחוק רועף וונוט אל השקט שבוגן.

— חברם, אני דברתי בשונין, מה?
הקהל הכאב הרד. מצטדק, נכלם. קול זאטוט שריטב יצועו.
איך עונה. פליגוּן נוקף במורה והפצר.

— חברם, אני פטפטת? אמונז מPsiל את השמיכה:
— אוילו חתן לישון, בז'אדט.

— כן, באמת. — מחרה-המוציא במדל הרצבן במטה שלימין.
שתקה. פליגוּן קופא בהיטוט-טבוכות. אצעבות רגילים צועות
עצובות.

שרת-המלון מצמצץ בעינים עכורות.

— אה, חבר... אדון, תפוח לי בקשה.
ראשו של שרת-המלון צווח ונולט על חזהו. רגליו משורבות
לפנוי מן הכוורת והלאה וזרעו לבדה על השולחן הסמוך.

— אדון, אני ממהר... מה עשית, בשט-אלות! כתעת רק תיחיל הענץ ברכזנות.
— כן, כן, אני שומע, — רוטן שרת-המלון ממוקם גרון, ראש
מתנווד והוא אוסף זרועו ופוקח עיניים עכורות. אין מיחסים לעצום עין.
תחליל אותה מטרונה תזוזנית. אחריך ציפור-היליה האדמנית. סתם
פוזה-שבפוזות, לכל-השדים. עכשו הנה זה. מה סייט הטרידו את זה?

— אני ממהר. תפוח לי בקשה.
נימי שני מתרשות בעינים עכורות.

— מה הבהיר, חביבי?
אתה פתח פיל וסבון. כך וכך היה הדבר. אתה האלמוני הידוע
ובשנתך נתה قولך במי שירזומ-רשוכה. אתה איןך יודע מה בדיק
השפיקה לשונך הממאיירה אבל בזוזות אתה יודע שבשות-פנימים אסור לך
להסתכן ולהשאר בכאן.

המכינה מחה לוי, בארכע, בארכע עלי' לוז. לא, מוטב היה אליו לסתום לו לאשטיי בדש מקרנוו המרופט
ולטללו ולהשמעו בלחש מאיים בדברים האלה: כך וכך הוא העניין,
ואתת המצא לי מה מסתור ושים ד' ליפיך. ואם לא — והשיגתך היד הנוקמת.
מלודריה... — לא, "המערב הפלאי". חום מיקס מפל חתמו על
בימת-המרזה. בחוץ צולח הסוס המאוכף. שעתות פרשות נבלעת בנקי' המסלול.
הילך! המשובים חורקים והפרחים לוקיק-פלוטמים את קליפות הגרעינים
ושורקים בהתלהבות.

עינים עכורות נפלוות אל דיסקוט של שעון שחורי-מסגרת. אבק.
THONIGIM מזוויתים כאחווי-שבץ.

— עכשו שתים-זחיצין, — מסנן שרת-המלון כבודך-אגב. האיש
העוזד מעליו מדליק חיזוק באפר-שפתיים.

— כן, עד שמיכנים הכל, אתה יודע.
— והג... מה?

— אהם...
— נגבי... נגבי...
שרת-המלון גונח מלוא-הזה. הוא כס ביגיעת ושה אל הדفتر הגדול.

— חזדר מספר שמונה, — מקדים האיש הנחפה ומפטיר.
— כן... הורבץ!

— לא, גפן... מהתהלו גפן...

הוא מתבונן בצפוני הורודית וכמו יש בדעתו לשוף אותו. משות'המלוں עומד ומTEL מטפתה שבסוף המועצה ומלמלם: «לא מותנים מנוחה... אף לא רגע של מנוחה».

— שב.

— תעודת הזהות, שלך!

מה היענינים? אין זה החופש-שלישגרה. ודאי שלא. אכן, הלו הסב בדבר, אותו בעל-סיטים שדים בשנותו, זה הוא זה! חמק והעופף-לו. מעונח עצבים. אולי שגוען של RIDPFA. אולי, ואפשר אחד מן הדגים השמנים דזוקה, הללו עצביהם עומדים במסה קשה. עצבים.

— הקצין שאל אותך מהו? — זורק היהודי. עתה הוא קפדן וועף.

— התה, מה?

— אתה מזל-אביב?

— כן.

— מה אתה עושה בירושלים?

מה אתה עושה בירושלים? אל-יעזאל! וכי שומה עלייך ספר לומ על אותה, אחת ירושלים ששמה דליה.

— באתי להרשות לבית-ההספדים.

מה עשי בתל-אביב? אני פקיד. בבייחנגן. האם יודע אני מיהו מתייחס גפן? מעולם לא שמעתי את שמו. המליר אני אדם בשם דוד גבעון? לא. מתי באתי לישון? בחוץ, לערך. איפה היתי עד אז? הם... הרי לך שאלה... עם בחורה. איפה? טיילית אותה, וישבנו קצת בגן. לאיה ארוגן אני משתייך? לשום אריגו. האם היה האושפז השליishi במיטחו שכחתי? אין לי מושג. לא העלית או. התפשטי בחושך ונרדמתי מידי. לא צחצתי להפריע. איך ידעתי איזו היא מיטתי? זכרתי שהיא הסמוכה אל הקייר, שמלה לדלת...

הקצין מנהם משה אל גולגולת-האבטיח.

אמוץ פונה לרדת במדרגות. שוטר-אורח לפניו. שוטר-במדים אחריו.

החולן מתהיל מאפיר. הארון הוקן והגבוה מאוש. אופנו-זוט פולח את השקט בטרטו סודק. קריית ארנגול. טפּ ערב וחביב של תלפי חמורים המפשיעים בסך.

— את ישנה?

— לא.

— ומה את מהרחתה?

היא מתמחחת בעצתיים וכובשת ראשיה בחזהו.

— חביבי, אתה צדיק לעבור לחדר השני, יואל יבוא מיד.

— כן... במא הרחרת?

— אינני יודעת. בשטיים.

— בכליזאת? בוה שעל הכר של מי מונח ראש שווה אולי המשמאות

ליריה, ואילו אלף, תה? כמה אתה שווה?

— ומה עוד?

— ובזה שאני מhabket רוצח.

— רוצח, — הוא נעה, כהה רפה.

למטה, בככיש, עובר צמד מכוניות צבא ביבבת.

— חביבי, עبور אל המתקפלת.

— הבלמים.

— יואל יכנס, ואו מה יהיה?

— ואו תתרושש.

— והוא ילך ומסור אותך?

— לא, לא הנה.

שבעת טרמי-בוקר לבנה וושאLET. ענבי פעמוניים נחלצים לדנדון.

— דוד, אתה אהב את זיה?

— למה את שואלת?

— אני רוצח לדעת.

— כן, אבל...

— אבל מה?

— תיא לילדות. ויש לה מין עולם קטן משלה. לגמרי שלה. מסוגה. הילד והכביסה והודיעסה והעבדה והילד. וזה לו לי כליכר, את זיה. וכשאני בא היא לא שואלת שאלות. אך צריך, אבל היא אינה נוהגת כך מפני כך

צריך. זה פשוט לא בתהום התפיסה שלה.

— ואת הילד?

— מה את הילד?

— אותו אתה אוהבת?

— הוא אבינו! פעוט שמחה. הוא רק רוצה לגודל מהר ולהיות

אבור... כמו אבא, החיה. אינו מכיר אותו כמעט.

דממה.

— חבל לי על זיה. דוד... אני רוצה לשמה אתך אבל הבל לי על זיה... דוד, קח אומי, דוד...

למטה, בככיש, סובבת מכונית בכבודות וברב-עלולים היא חוגגת

און לעלות במעלה התלול.

בתוך בית-השוו של האיש טומנת האשא את פיה הדולק ולוחשת:

— זו היה לי ילך ממן...

— אז מה היה?

בום — טר-ר-רח!

החולן מפרקס כמחשב לקרים. השימוש מצללות כמחשוב להיבקע. ערומה עמודת האשא ומבטה בעדר החלון. עשן ולהבה. ציפור-האזורקה ציפור-פורה, מעפי הארנבים וכונפין מתחבוטת-תירוטות. ציפור-האזורקה מיל. שועת-פעה של תינוק שנעור. לבים נובחים עוזת.

— כבר מלא אנגלט.

— פיזוץ, מה — פולט האיש וידיו מאוגמות.

— כן, משורין, — ממשעה האשא כמאס-ימרכ. מבטה דעך ואין חיים ופה פשוך ואינז'יניות אלום גופה כלול בפטל שיש.

— דזוקה כאן...

— כן, — חזורת האשא.

— עכשו זה אבוי, — אומר האיש לאטו. — אבל את יפה כשהאי.

עומדת כבה וركע עכשו אני מתחילה לאחוב אותך באמת. — לפחות אל יקרה ליוואל דבר. — מפרטיה האשא כמו בבלידעת וידה נשלחה אל חולוק-הברוק שעיל השרפף. על גופה הערום היא מעטה את החלוק בקדמת ואגופיו של האיש מתרפים ואצבעותיו נמשכות במודול אל הרצפה הקרה.

— מה יש היום למגניר-אשונה? כבד-צוץ אני רואה פה בתפריר. עגבניה מלוא מאוניות. כן, סלט-סידינים? יפה! זה מה שאני אהב תני לי סלט-סידינים, בבקש. אבל כמו שאני אהוב. ואחריך אני מומן מראב-שר, קריגל, כן, ואט עתונ-הצחרה, בבקש.

— כן, אדון פרלומטור, אראה אם כבר הביא. מאצל שולחן-הקורפה קרבה המגש ועלה צוונ-הצחרה בידיה. הוא מרוחה ישบทו ובנהגה הוא מודד את ירכיה. אגב-הילוך מעפה האשא ען על הכותרות. אחר על קצת שורות צפופות-הדרפס.

— והו זה... הנה בא הדבר... לכלת הביתה. הביתה ולבוכות... לסליק את הסיניר הוה וללכט הביתה... לאן, אי-אפשר, זיה. זה אסור. צריך להתגבר ולגמור את העבודה בסדר, כי זה יכול להזיק. שלא ישאלו שום שאלות...

— מה קרה? — מזחיל האיש קולו בתמייה. — הוי, מה?... אסרו עוד אנשים. היה עוד פיזוץ בירושלים ואחריך היה חיפוש גדול ואסרו עוד אנשים.

— ואת כל זה הספקת לקרו בחמש-צשרה שנייה? — לא, בעשר, הח'הה. אני אש משכילה, לא-אסטם... — חח'ה-ה'הה? זה היה טוב!

העקבים מנקשין הון. הירכים נועות כוחוק.

— סלט-סידינים בשבייל האדון פרלומטור!

— אמוץ, אתה זה! בווא הכנס. איפא הйти, ילך רע? — אפלולית ביזערבים בפרודו. כליה-הכף הממרטים במונז'ה-הראוה מעשה-הע'ץ-האגון. רוד-יתפנוקים לסתת-האטב. בנהת הוא מסב ומדליק סיגרים. משלח סיילון של עשן, מחליק על קפלי הגיהוץ של מכנסיו.

— הנה, בחדר של במלון היה אחד שדבר דברים משונים בשנותה. כנראה אחד מהללו. עכבים, זה העניין. והוא התעורר ותפס מה העסק וגנאל. את רגלי ועקרלו. באמצעות הלילה. רק הספקתי להתרדם ותנתן אגלים בחדר. חסיה, רקדו לזרז את הברונש, בונראת. ואני — חטמי לא מצאתי בעיניהם, משומ'ימה. רקחו אותו אחים והייתי אצלם שלוש-תשוש שעוט. בינו-ה'ההם הפסו את הברונש עצמוני — כך שמעתי — ואו ראו שאין כי כל תועלת ועוזבו אותו... ועכשו שבי אצלי... ככה.

— אוח, ואני כליכר דאגות! בחיה-ההה השבתי: — קלוחיט-קלוחיט פורצת החשלה אל החדר למלאות. בחוץ ניצחים פנסים, חלונות, מאורות כלירכב. בבית-הההה הקром מהלך הפסנתרן החור אצבעות כחששות ואסתטויות על המנגנון. מהיאות-כפים של-ג'ינוס. בקרך הרחוב בחוחים סודניים אל-יגוף וארכישתיקה בערמות קליימי. סלט-ערען. «ל-די-עות אחים-רו-נות!» עדריראים נקהלים אל מבוא בית-ה'ההם. «טאחיטי». פלאפלים, פלאפל.

— דליה!

— אמוץ —

ריח בושם של-אנפוג. זונפת שרבייטי ורעות ושפפני תלתלים, וופורי צחוק מהוביל:

— ילך רע...

המשך או התחלה?

(עמ' 3)

ועל לות וטהר לבנו

קראנו בעthonות על פרשה בחירותו של מרד בר-צבי לנשיאות, על ההצעעה הדרמטית בכנסת (בג': "זה היה מזרוי, אבל לא ייעיל לכם"), על רגעיו התרוממות הנפש בזמנם שמייחרו אליו ראש-הממשלה עוד שליחי-חצזה כבודים לבשו את הבשורה. אחר כך, כוכו, באו ריקודים חסידיים גלובים, מלויים זמירות נלי-בבוחות מתאימות, בהשתתפותם הפעילה של שר-העבדוד והbijouterie העממי מר-ש.ג. שורץ, מר משה שרת, חבר הנהלת הסוכנות היהודית יפה-הנפש מר-ש.ג. שוז'ר, ועוד מחשובי ההנאה של כרל-ארץ-הקדושים. הנשייה, הגברת רחל ינאית-בן-צבי, — כה מסרו העתונאים בתהנה מהמוגנות — היתה הרורה-החייה, ממש, באוטן שלוש שנות של רוממות וקומיות מלכתייה חסידית, וגם מר צבי שמשי, הוקן הטוב, אביו עתיר-הוכחות של הנשיא החדש, זכרו לטוב. ב-30 בדצמבר היה המשך נאה למבצע הניל, כאשר היו ישראל ורעתו אורחה של אגדת-הסופרים העברים בסביבה שנערכה לכבודם בבית-ਬיאליק בתלא-אביב. בשחוק של קורת-הירוח אמרית מסרו סופרי העתונות כי קולות השיר העממי "ו-טהר לבנו לעבדך באמתך" בקשו בשעות הערב מבית-ביאליק. רעיה הנשיא, שיזמה את השירה בצוותא, והנשיא עצמו, צירפו את קולותיהם למקלה ושרו בדבוקות חסידיים (!). דברי ברכתה נאמרו, כמובן, על ידי הסופרים ש. שלום. ג. גורן, י. בורלא וד. שמעוני. לפי העתונות הופיע אחר כך במסיבת הבדוח, חבר "ה빔ה" הותיק, מר דוד ורדי, והציג את דמותו של פועל ותיק מן העליה השנית. המהים אלו אסף היה גם דוד ורדי נחוץ שם לצורך זה. לפעמים, כנראה, מבזבזים כוח-אדם במדינה הואה. על כל פנים, לא תמיד "שיבוץ" מכון יפה.

וילדיים

...SAMPLET נגב חורה בה שחלה...
סקומת להנגן לבוש אחד לאורי
מצרים, מפני שביצוע ההחלה עלול
לפצע בשני מיליון חייטים התופרים את
בגדיהם המגוננים של הילידיים.
רוץ' ב"הארץ", 1.2.53

קנאיות ומסתגרות מכל, אוכלות-חמנק מוסרי במשמעות-צדקה, עדת בזות-נדבות, צבואה ומתי חסdet, חברה עמוסה תרבויות לא-מקומית, תלולה וליבנטינית; אפשר לו לקים מדינה שאין שוויון-זכיות לאורה, מדינה שלא האינטלקטים של בניה ועתידה עם גורלם ועתידם של אנשים שאינם בה כלל, שאין דוברים בלשונה, שאין להם כל בניה.

אך אפשר לו לדורנו להפוך ולהיות גוף עצמאי ושלם. המקים את תרבותו בכוותיהם זהה עם עצמו ועם הארץ, המקבל אליו באחבה וברצון את הנפשחים אליו היוצר כוחות טמיוע ובילול לכל האדם הטובב אותו, גוף החימוכי עברותו והשעותיו ומרוצו, הרואה את מקומו הנכון במסורת הארץ, השואף לאיחודה של ארץ הפetta העברית לאחדות הלאומית והתרבותית בכוח רצונו ובכוחו מרוץ ובשער אצבעותיו של הדור הזה יקבע הגורל.

— להלכה — גם בבחינה אחרת: בחינת האמונה והדעתו. מסתבר כי המיחד את האמונה היה עברית העתיקה מהרבה אמונה מודרנית הווא הפליטיאיזם, שהיה נפוץ בעת היה בא כל חברות האדם השונות, ושנפוץ גם היום בהרבה חברות אדם, מוקן בעלות מוסר גבוהה ביותר (למשל, הבודהיזם).

מה מוחחת המשכבה כי העברים הצעריים יבואו לחיש אמונה ודת, יבואו להמיר דת אחת בדת אחרת אם משוררים מתוכנו — כמו גם לא מתוכנו — ישירו על אלים קדומים. כלום ייעיד הדבר על אמונה במיתוס קדום? אכן אם משירתם יבוא אדם למסקנה זו צטריך לומר שם טרשניחסובסקי או אגדה פינקלפלד הם בני דת פוליטיאיסטי-כגנוני. ואך לנגדלו האמריקני שיר על אליו האינדיינים, ייחשב לפ"ל "כלל" זה לפוליטיאיסט מובהק, וכמותו אף מיילטון האנגלי (האדוק בדרתו הנוצרת!) ייחשב ל"אמין" באליין יון העתיקים, לאחר שאר הוא עליהם. גם פונה אליהם בשמותיהם. מן הרואו לשאול "מבנה" "מבנה" אללים כנענים", אם יודעים הם מה פירושו של "סמל" בספרות המスキים מסknות על, "מבנה" אללים כנענים, אמן יודעים הם מה את האפשרות בשרה. מן הרואו להראות להם את האפשרות הבהירונות הניגנות ביד יוצר בהשתמשו בסמלים פרלמייטיביים קדמוניים ופושטניים, שכוללים הם — בכלל קדומות ופשטותם — את כל המתפתח והחדש וברחלו הדומה להם.

אך ביכולות זה די יהיה אם אكبיע בפירוש, כי העברים הצעריים אינם מתוכנים כלל לא-אמונה עברית קדמנית. ככל הידוע לי מרביתם אנשים הילוניים וחסרי-דעת בהכרה, המתכוונים לבנות מסגרת מדינית שבה הדת היהת רשות, וכל עדיה או כתיה דתית שלא תחכו בצלחה רשות, על אחרים את מנהגיה — תוכה במסגרת זו ליחס-סובלנותן וכן אמיית.

מהי הכוונה ב"תחיה"
התופעה היהידה של חיי העברים הקדמונים שאותה כוונתו להמשיך ולהחותה היא תופעת האחדות העברית. אכן העברים — כמו גם היונינים — לא הצליחו להביא אחדות זו לידי גיבוש מדיני של ממש, אבל האופי הלאומי והתרבותי המשותף של מדינות העברים הקדר מוניטים עשוי לקבל — במתהילך תחיתו היום של פריש אחד בלבד, והוא אחדות המדיניות העולמי לא-אחדותם של רעיון-הarel גדור מזה. אכן, בני שכוכו "שמועות מסטוריות" אלה ואיפלו מפיקצתן הראשים — שידעו לנו כי הם מאבותיהם של תרבויות "מקדמת" אחת וממחותופים בצלחה — איפלו הם נזירים עתה מלחוור על אילויהם זו. המאה העשרים, החפשים ברוחנו מכבלידת הקורעים את אופקינו אל מעבר למיצת עדותם ולאומנות צרה, הבוחנים יצירות תרבויות לרביםם של לילאנושיים, הפליגים להגינו של העם והנעור בדרכינו על כורח-הארץ של הארץ — האנו ניתן דעתנו לאורח-ההרים האזרחיים העברים הקדמוניים, ונעלם בדעתנו לחוקות? — עלילות אלו מעידות רק על אפים הפת רברסי והמנון של מפיקציה.

לגביו תקופות שונות בהיסטוריה של ארצנו. אחדתנו מחולקת ומשופעת, קרועה ברוחה ובఈ-קיופת-עולם, אוכלת נגדים עדתיים מימי נס, או כבושא כבושא זר, המחניק את תרבותה המקורית וכופת עלייה תרבות זרה ולשון זרה. להפוך, אחדתנו נתונה תהיה לאוותה הקופה בה פרחה הארץ, אם היו ימי הזוהר שלת. קופת וזה מיראה בעינינו כראוייה לתחיה ולחמשן. והנה, אם ננסה לסקור את קורותיה של הארץ, ראה נראה כי רק בתקופה אחת שורה בה אחדות של הוילוש, תרבות ואורחותיהם — והתקופה הזאת היא התקופה העברים הקדר מוניטים. התקופה, שמי הוזהר שלא היה כנראה בתחלת האלף הראשון לפ"ס. זאת היא התרבות שאליה אנו מתכוונים בדברנו על תחיה והמשך.

חידוש אורח-החיים...

ובכן שגם בתחיה זו אפשר — להלכה — לראות שלוש בחינות שונות: עלול אדם לא-חשוב כי כוונת המתה היא בעיקר תחיתת אורח-החיים האזרחי. רבים ממתגידיינו תפסו את הדברים בזורה זו, מרביתם בזוזן ובכונת רוע, ומיעוטם — בעיקר יהוני מראשית קום בתמימות ובאמונה... עדיט היינן מראשית נזירות ומערורות תחיה העברית. לעליותם דברים נזירות ומזרען תחיה העברית. עתיה מלחוור על פולחן עשתורת" ו"חגי יין" (ומדוע לא "צלי" זכר)? אמן בעת האחרונה שכוכו "שמועות מסטוריות" אלה ואיפלו מפיקצתן הראשים — שידעו לנו כי הם מאבותיהם של תרבויות "מקדמת" אחת וממחותופים בצלחה — איפלו הם נזירים עתה מלחוור על אילויהם זו. המאה העשרים, החפשים ברוחנו מכבלידת הקורעים את אופקינו אל מעבר למיצת עדותם ולאומנות צרה, הבוחנים יצירות תרבויות לרביםם של לילאנושיים, הפליגים להגינו של העם והנעור בדרכינו על כורח-הארץ של הארץ — האנו ניתן דעתנו לאורח-ההרים האזרחיים העברים הקדמוניים, ונעלם בדעתנו לחוקות? — עלילות אלו מעידות רק על אפים הפת רברסי והמנון של מפיקציה.

מי שומר מנהגי אלילות

המילה היה נפוץ בין העברים הקדמוניים כולם כמו גם בין עמים אחרים בתקופת-בראשית של התפתחות האדם — והיהדות קיבלה מנהג זה מהם. אין טעם להרחב את הדיון על ענין המלה, שאינו נוגע במשירם לנושא הוויכוח הערבי. אך יזכיר-נא כי המסגרת הציונית היהידה בחברתו שזכה על מקרו האלילי והפראי של מנהג-הAMILIA היא דוקה מסגרת ה...-כנענים! ומה קל היה, לכאורה — דוקה את ארץ הרינוי כנition מעמו ומאלוחיו, שבה כל הנכרי הבא לא-ארץ דבק בה ובעם ואת אליהה הוא עובד ושבה אין עדות דתית לילדותיו ערכות ביניהן "סיבובים" נצחים של דם ואש.

הברירה

דורנו עומד בשעת הכרעה, ולפניו בירית גורלו ונורל צאצאיו: אפשר לו לדורנו להיות אבר מאברי היהדות העולמית, ארץ-קדוש מלטיגאים, שככל פרנסתא על כוחות-חוץ עדתיים וביןלאומיים; אפשר לו להיחשך לעדה

אוסטרליה נבנית מהגירה

עד אשר בשום מקום אחר באוסטרליה לא יימצא אוויה צבאיות דידוגית וזרורה רוח של שיטוף-פעולה יותר מזו לאחר נסיקן זה, אין בי ספק כלשהו באחריתה המוצלחת של מיגנת עמינו.

הגירתו ותעטוקה

הדבר המשמעותי השינוי שudit עליון הוא תרומה של הגירה לכותה העבדה שלנו שגדל ב-402,000 מאז 1948. שני שלישים מסכום כולל זה, 265,000, באו מכל התగירה. בשבועות האחרונים נתחדש כמעט הוויכוח בדבר הפסקת האבטלה וכן נבעה מן ה' חששות להחפתחות האבטלה וממן ההזעה שבסודיה המצוייה-יבען יש להציגו לאוסטרלים. טبعי הדבר שהיו הבריות עוקבים בתשומת-טיכויו התעסוקה לאוסטרלים יליידי-הארץ. הרבה שנים לאחר שואת האבטלה בשנות ה-30 התגדרו אוסטרלים רבים להגירה, ולהתגדרות זו נתנו ביטוי נציגיהם בתנועת האיגוד המקצועני ובפרלמנטים.

למוללה של אוסטרליה היה בכוחם של מנהיגים מרחיק-ראות, שהכiero היטב בסכנות שעתה והענדנו בהן, וחשו בצריכים הגודלים בכוון אדם שנתחייב מ恐惧 תכנית הפיתוח המתרכבת שלנו, — להשיק כל חשש שהוא תביא הגירה אבטלה בעקבותיה. ואכן עד מהרה נקבע כי צרכי המהגרים בדירות, מזון, הלבשה ועוד יוציאים דרישות, שבתגובהם לשון אפסקת שחורות ושרותים פירושן הודמנויות נוספות לאוכלוסייה האוסטרלית.

טימוע

רוצה אני להגיד כמה מילים על בית התבולות העצומה בחשבונותינו. יכולות ממעלות לבורר מהגרים, להשיטם בספינות ולספק להם מקומות עבודה, אבל בחשבון סופי יהיה שיעור הצלחתו של המפעל תלי בקרה בה תקלות האוכלוסייה המקומית את המהגרים ב'חיה' הצבאים.

ממשלה הקומונולות יכולה רק למלא תפקיד של הדרכה; על אורחים בעלי רוח צבאיות מוטלת האחוריות שבגilio ייחס של שכנות טيبة כלפי המתיישבים החדשניים.

בטעינה תלוי הדבר אם תוכלת תכנית הגירה שלנו ואם תצליח. מדיניות הגירה של אוסטרליה יש בה יסוד חשוב של האבללה. ואת כמובן המדיניות המסתורית שלנו שלא נשתנתה במהלך כל ימי הפלישה שלנו, זהה מדיניות המונעת מבני אסיה את האפשרות להתישב קבוע בארץ הוצאה. ואת היא מדיניות המיסודה על מכלול מרכיב של גורמים חברתיים וככללים. אמרת שמלכת הילה נקבעה זו בעקבות מילויים לככלים, אבל אפילו בזמן ההוא הוכן הקושי שבטימוע בני אדם המוחדים בתפקידים, מנהיגים והשכפה, שהחפתחו משך אלפי שנים.

כל מיניית אחרמת תגרום אותו מין של בעיה גזעית שבארצאות אחרות, שבתנו נפגשו יחד תרבויות אירופית ואסיה, הפרעה במידת רצינית את חי הצבור של העם.

הבעיות של קליטת מהגרים בארץות אחים הן ביטו, עם כל ההבדלים במניין הגירה של הבאם, לפיכך ימaza הקורא עניין בקיי המדיניות הרציונליים של ארצאות הגירה, קלאסיות, דוגמת ארצאות הברית וארגנטינה לשעבר, או אוסטרליה לשעבר ובו.

זה אנו מבאים קטעים מנאים של אוסטרליה, מר. ה.

א. הולט, בינואר 1952: הגירה בונה אומה. בניה של אומה על ידי הגירה בחברה מודנית ומורכבת, דוגמת זו שנבנה באוסטרליה, ברור שאיננו ממשה קלה. אנו עצמנו גננים מרמת-הHIGHים גבורה ואין לנו חפצים כלל לדרשן מן המציגים אלינו באוסטרליה שיחיו ברמה גמוכה יותר.

מרחך רב אנו רוחקים מן התנאים שהינו פוטיסים לגילם קודמים של הגירה מאיופה לארכוזות הברית של אמריקה. דבר רגיל היה אז למאהרים שידוחם יחד כסודינים, יוריידום ליבשה באיזה נמל רחוק, וב俎ם שם לדאגן לנפשם.

אן פלא שגממת הימה להימשך אל מתישבים אחים מבני אומות ולהקם יחד מושבות קטנות של מיעוטים לאומיים; דבר זהمنع התבולות האומה מוכנהקדם את פני הסכנות שיצר הדגש בתכנית לפיתוח הארץ, שהגירה גדלתי ממדים הוצרקה למלא בה תפקיד חינוי וראשון במעלה. קליטת 200,000 מהגרים לשנה נראה דבר אפשרי ורצוי באחד, ואני הודיעם שהחלטת הממשלה לקבל מספר זה כמטרה שניית לתקופה של חמיש שנים.

אחר באה קוריאה, ובוניליה הכרה היה לעצב מחדש את המדיניות הלאומית, למען תהיה האומה מוכנהקדם את פני הסכנות שיצר המצב בקוריאה. אם גם עדיין מני וגמר היה אתנו להמשיך בפיתוח, שכבר נתקעב יותר מדי בשל תנאי השפל בשנות ה-30 ושנות המלחמה הארוכות, הרי עומס אמצעי הבטחון, נוסף על ברמת החימם.

בהיסטוריה הארץ של הגירה לאmericה היו זמינים שבhem בקשרו רואיה-השורות ועליהם הבקורת להפטיק זרם וזה של מהגרים חדשים. למולם של אמריקה ושל העולם החפשי כפי

שהוא ידוע לנו ביום היהת ידם של אנשי ירידת הבטחון, בדקנו את התכנון על הרקע החדש, והקבינט התחשב התחשבות מלאה בהשקותו והחיזק על העלינה.

ההיסטוריה של ארצות-הברית היה לאוסטרליה גם לך גם השראה. בתחילת המאה הי'ית היה ישובה פחוות מוה של אוסטרליה ובתו שיכולה אוסטרליה לעמוד בצוות מגניהם 150,000. בתום מלחמת אורהים, כשהארץ נשאה הרסה ומדוללת, היה מניין האוכלוסייה 30,000,000. אולם הגירה לבודה הוטיפה עוד נסכה הקליטה, עד שכוחם עומדת על רקע החדשן כ-33,000,000. אומה אדירה וענירה של 150,000,000 איש.

המייצרת את מהציתו עומדת לערך אותה הודותן ב��נו קללה לעצמה וגדולה. מכמה בחינות דרכנו קללה יותר. למולנו ניצלו מון החורבן הפיזי של המלחמה; אין בתוכנו ניגודי גוע וארכני, אם גם אינה עשרה באוצרות הארץ, גם אם דורנו אנו ישחק לו המול ויינצל מהן.

המתיישב החדש צרך שיוכל להרגיש כי שותף הוא לנו ולא מבודל מאתנו. ילדיהם ילודיהם אוסטרליה של הבאים כוים, וילדיהם אחים. לא יידעו מולדת אחרת זולת אוסטרליה. מה גודלה, אפוא ההזדמנות של פנינו להעמיד אומה שתכוונתה בריטיות ביסודן אלא שמסורתם אוסטרליה מובהקת. אם הגירה ושייעור היולה יימשכו כמו שהם כוים עד 1957, הרי יהיו 94-100 מישובות של אוסטרליה ברים, לעת היריה, בדיקה רפואי, ובילול מוצלח. יש לטפל מזיאת תעסוקה, אוכלוסייה אוסףן, חינוך, בכשרון בכל הצדדים האלה כדי שתעמדו ה-גירה בסימן הצלחה.

פרק הכל של המהגרים שקלטו ב-1951 היה 133,000, מספר נמוך במידה ניכרת מקלטת השיא של 174,000 ב-1950. שערכנו מראש כי של אירופים. ובפרט של איטלקים. היתה לי הזדמנות ללמידה כאן את תוצאותיהם של שנים של שושה דורות של התישבות בצד בריטי. יוצאים מזרח תכנית הגירה של העם מילדייהם מילדי אוסטרליה ילו-דים כבריטים. במראות השנה שעברה בקרתי בכמה מחוזות של קוונסלנד הצעונית שהיה בהם ישוב גדול של אירופים. ובפרט של איטלקים. היתה לי הזדמנות ללמידה כאן את תוצאותיהם של שנים של שושה דורות של התישבות בצד בריטי. יוצאים מזרח תכנית הגירה של העם מילדייהם מילדי אירופים. ובכלל הצורך להפעיל תכניות חדות של הגירה אירופית. יירדו המסתפים במידת-הארץ, של הגירה אירופית, כמו שאמרתי בשובי לדром, אבל מוקם, במרוצת השנה מצאה הממשלה כי בכלל גורמים כלכליים יש לפחות מעט בהגירה

אנו מכבדים את גישתך הפטנטית, אבל דומה שאין היא פטנית ד' הזרור. השאלה של "זיהוים הדין" (אגב, מונח הלקות, משוט מה, מאכזר המושך מהם) נזק הדתים של היהודים) לגבי משפט־פראג כלליה לעמוד לפני גנואה או אונשיים חמוץ־הדים עם המשטר של פראג, של הדומינראטיות העממיות, של ס.ס.ר. יש לה פקם, למשל, אצל הפליגים השונים של מפ"ס, והפתוחות החדשנות האחרונות הוכחתה מהרב הקדום שהיה לשאלת הזרור באוטה מפלגה. אשר להנאות העבריים־הצעירים הרי דומה שלא יטען איש כי היא מזודה עם האידיאולוגיה או עם המשטר של הקומונאים. התנוועה הזאת נקלחת־הכבד של היה האתעוממותה של האלאומית העברית בארכ'־ה עברית, ובעה שאיננה חלק מכלול הבשיות הזה מעניינה אותה רק במדעה שיש לה זיקה, בפרט אן בכוון ל'גנוזה־הכבד' הזאת. באפי'־ה'מוסרי' של משפטיים פוליטיים בגונס המזרחי, אין לנו רואים את חזקה לנקיות־הכבד שלנו. לעומת זאת יש מוקם, לדעתנו, מבנהוּתנו, למחשבות על מדר ניזחו של המשטר הציוני המשול עליינו, מдинיות שבאהו את כלות מוחלטה של מדינת־ישראל בוגש המערבי ומתחוץ שלא נתקה שום יומה עצמאית בארכ'־הperfetta בזבוז את כל האפשרויות לקים ני"ט ראלות־האמת אגב העזרות בגורמים העולמיים השוניים. באיזו מידת היו אפשרויות אלו קיימות, והכח הרקע הבינלאומיות תפקותה של מדינת־ישראל. באיזו מידת אפשרויות אלו קיימות עזין, ובאיזה מידת הן מוגנות בקו של מדיניות עברית יומה בארכ'־הperfetta, ואת נסה להראות המאמר הניל': "המעש העברי".

על שם...

מהוך קריאה בעחותכם ומתחוך הרצתה שנודמן לי לשם מפי אחד מדוריכם אני מבין שר לדעתכם הנער העברי זר לערכי היהדות ואני מכובן את פועלתו לפי סנטימנטים יהודים. אם כן, איך חסברו, למשל לא מזויא מטה כביכול להעפה, כשמייבר הנער שהיה מאורגן בפלמ"ח נשא את עמו על שכם", כבתויו של המשורר? והלא זהו הנער העברי בה"א יידיעת!

נתניה
אכן, אנו קובעים שהנער העברי בהמוני זר הווער־היהודית; קשה כבר למזויא מטה כביכול רואה שלא יסכים בכך, מי בחירה וכאבל ומי בקורותרו. אין אנו מוענים שאנו "פועל" על פי "סנטימנטים יהודים". עד כה למעשה לא פועל הנער בתור שכזה פעולה עצמאית בקה־המידה ממשי. בפלמ"ח שמשו אלף הנער הטוב, הם ומפקיהם, מכשר־ביבוץ למדיניות שלא היה להם שם חלק פעיל ומדווע בעזיבותה. המחוּר לנער העברי בא לידי ביתו, לכל היותר, בדרך ביצוען של פעולות, בהווי שנותרם ספוגתאנית אגב ביצוען, וביפורו שנותן הנער בהתאם לאפיו ולרגשות־ירודאו לפערות ולקו המדייני כאח. כאן אפשר רק בעקבות שאותם בחרים שנשאו על שכם" וכוי ראו במפעיהם קודט־כל קריית־תגר על השלטון של משעבד זר, של בריטניה, חלק מן המלחמה באוטו שלטה. חלק מן המאבק המדייני והכמאי של היישוב העברי. המדיינית של הגבלת הגירה וצמצום העז ברת'־הקריקות וכר' היה סוף סוף, רק פועל־יזצא מעזם כיבושה של הארץ בדי' מעצמה וריה, מכפר פותה לאינטראטיב ורים. יוסט של קרבנה רגשית מיהודה אל "המעפילים" עצם לא היה בדרך כלל, בהפקידם הלו מגידוליה של הארץ. אפשר להציג על נך, אבל על העובדה עצמה זיכל להעדי. כמובן, כל בחור ישר וגוליליב שהיתה לו חלק בפעולות ההן. והדברים ידועים.

המסגרת, את השקפת־העולם ואת הרגשה שהם לא עומדים לחוד, שיש גם אחרים המרגשים כמוות. שאין צורך להזכיר אם המסתור היהודית אינה אומרת להם כלום, או גרווע מזוה, ואם קשה להם להיות יהודים יידעו שלפניהם מובן שעמدهה צאת עלולה לצמצם את התנוועה בחוגי הצברים' בלבד ולהשאיר מבחוּר את כל אלה שעם כל הרץ הטוב, איןנו בני הארץ.

העד המטען "היהודים" אצל חוגי אנשים ממוצא היהודי — "מטבולל" בארץ אירופה המרכזית אנו פסול, מנקודת־הראות של התהווות תרבות עברית לאמית־הילוּת מודרנית בארץ הזרת. להפן. זאת גם הטעים א. אמר במאמרו הניל' "אלף" יי'. אנו מאמין כי בסוגרת של השקפת־עולם זו, שהעבריים הצעירים דוגלים בה וועלם להדריה בצדורה, ימצא פורקן חובי, להרבה כוחות תרבותיים בונים הגלומות ביוצאי מרכז־אירופה, ובחלקם הגדול אין בהם יידי ביטוי באקלים' התרבותי הנוכחי.

צידוק הדין?

קרואתי מהתחלת עד הסוף את המאמר הראשי — הארץ שלם בಗילון ואחרון: "המעש היהודי" — ושב כמה שאפשר לדבר בכלל על תרבותם היהת המשפט פראג. כאשר גמרתי לקרוא נשאה עדמתכם ביחס למשפט חידה עבini, ממש כמו לפני שקדאי. רוצה היתי לדעת. סוף סוף, בפשטות ובכל הרבה עקומות: אתם מצדיקים את דין פראג או מגנים אותו?

האוניברסיטה, ירושלים
שמעאל ג'

הברורים־הצעירים וה"יקים" עד עכשו הופיעה. תנוועת השוּרויים־הצעירים בתנוועה של בני הארץ, הדגלה באינטראטיבים הארץ וביחודה לעומת כל האינטראטיבים האחרים המסתורים את תושבי הארץ לגורומים בחול'ל. מובן שעמدهה צאת עלולה לצמצם את התנוועה בחוגי הצברים' בלבד ולהשאיר מבחוּר את כל אלה שעם כל הרץ הטוב, איןנו בני הארץ. מפנה מה לעומת העמדה הזאת יש לדעת, כאמור של אהרון אמר על "יסודות התרבות לאמית־הילוּת מודרנית בארץ הזרת. להפן. זאת גם הטעים א. אמר במאמרו הניל' "אלף" יי'. אנו מאמין כי בסוגרת של השקפת־עולם זו, שהעבריים הצעירים דוגלים בה וועלם להדריה בצדורה, ימצא פורקן חובי, להרבה כוחות תרבותיים בונים הגלומות ביוצאי מרכז־אירופה, ובחלקם הגדול אין בהם יידי ביטוי באקלים' התרבותי הנוכחי. אולי בדרך זאת הלאה ולבדוק באיזו מידת העזון "הארץ", חוגי ארכיאולוגיה וכו'. כדי לילכת בדרך זאת הלאה ולבדוק באיזו מידת ה"יקים" האלה, באים בחשובון".

קודם כל צריך לברר מה היו "שם", בארץ מוצאים. חלק לא קטן מהם הינו זעיר־בורגנים, וуд כמה שאפשר לדבר בכלל על תרבותם היהת חנינים מר ש. בז'ורין ובצדק יש לאשר שם מתאים וזה אבל לא על אלה מדובר. רוב המהגרים מאיזו מרכז־אירופה — לא אלה שרק חנו שט חנית־ביבניים בדרכם מן המורה — היו "אינטלקטואלים". כשהואו ארצה נוצר אצלם איזה חיל ריק. אפיילו אם לא ניתקו את הקשרים לארץ מוצאים הרוי תרבותם שלטו הנאצים והתרבות לא התפתחה עוד. או שהפתחה בצורות היהודית לא היה מוכנים להזדהות אמן. בתרבות היהודית לא היה להם כל מושג. למשכילים שביהם אולי היו ידרות עות התנויות הרוחניות בחוללות היהודים, אך גם זאת ביל' פרטם. הספרות החדשה הייתה לא הספרות החותמה בפניהם היהות והתרבות שלם לא הספיקה להבנתה. לכן היו הם אלה שהתחילו לקרוא אנגליות והם שהביבו לארץ את המנגג הנפסד לבסם כל התרבותות על שפה האנגלית. הרgel לשMAILIOOT ונתנות חילוניות קירבו אותם לתנוועה הקבוצית, ובהרבה מקרים מסרו את לידיהם למוסדות השומר־הצעיר.

והתאכזבו. הם הרגישו שהעולם האנגלי אינו עולם והייהם אינם חי ה'סוציאיטי' האנגלית. ובונגעו להשומר־הצעיר למדדו לדעת שטמנות לבני וסטאלין הון רך מסה לשובינזום ציוני. מה שלא הוכחה משפט פראג, הוכחה הזרה בארץ בכלל בחוגי מפ"ס בפרט, לדעת. היה אם כן, ואנשי מרכז־אירופה עוזבים ונובכים והם שכל הערכיהם יוזדים لأن ללבת. היה אם כן, ואנשי מרכז־אירופה עוזבים ונובכים והם שכל הערכיהם שאמינו בהם רואים טעם עד לבכחות על העבר. הם הם מוכנים. הם הבינו שהמערב אין יכול לספק להם את צרכיהם. לא הרומן האנגלי ולא הסרט האמריקאי. ורמניה נשכח מלכם והר לכת. 20 שנה כבר עברו מזמן שבאה ואין להם שום קשר לחיקת התרבותיים בגרמניה הנוכחית. הם כאן — אולי מאי ביריה, אבל כאן הם — ואנשי רואים טעם עד לבכחות על העבר. הם פוקחים את עיניהם, ולהבדיל מלאה שגדלו בחר"ד או בעירה הפולנית יודעים הם להשתמש בעיניהם והם רואים את הארץ. הם מתהנו בז'רין, האם פוחותים אנו מאנדז'ויז'ו

יהודים וישראלים

"שםה הטוב של מדינת ישראל הוא עתה באירופה בקו הירידת לאחר שישראליים רבים, או יהודים בעל דרכונים ישראליים, המסתובבים שם לרוב, אינם עומדים בהבטחותיהם, מתעלמים מהחוקי המקום או עסקים פשוט בעסקי שוק שחור" — אמר מר אדין סמואל המנהל האירופי של תערוכת "כובוש השמה", בהרצאותו במלון סיביה השבועית במועדון התעשייתי והמסחרי בתל־אביב.

הארץ, 21.12.52

ג מגמת י...

ב"על המשמר" מיום 5.12.52 החלה להתפרס סדרת רשמי־דרון, "מסמך יש־ראלי אל סין העממית" — ספר ג' מאיז, כתוב ד. אשכול". שם מצאנו את המשחה הנאה זה:

סיגארדו, רעו של ראש המשחת האני־דונייט, ידע מעת מאי על ישראל... נשונע לו שאדם בארץ חייב ברצוito לשאת אשה לכת לדב, שאמ לא כן אין לנו שאושאנ' תוק. רשמי, הוא הופיע בשאלת: "מה עשה אצלם אדם בלחדית, האני יכול להתחנן?" אני מודה, כי גמגומי משחה.

הרו גמג. והוא שואל:

ובאמת, האם פוחותים אנו מאנדז'ויז'ו"

הם מוכנים. הם הבינו שהמערב אין יכול להסביר להם את צרכיהם. לא הרומן האנגלי ולא הסרט האמריקאי. ורמניה נשכח מלכם והר לכת. 20 שנה כבר עברו מזמן שבאה ואין להם שום קשר לחיקת התרבותיים בגרמניה הנוכחית. הם כאן — אולי מאי ביריה, אבל כאן הם — ואנשי רואים טעם עד לבכחות על העבר. הם פוקחים את עיניהם, ולהבדיל מלאה שגדלו בחר"ד או בעירה הפולנית יודעים הם להשתמש בעיניהם והם רואים את הארץ. הם מתהנו בז'רין, האם פוחותים אנו מאנדז'ויז'ו. אבל כל זה הוא עודנו חלקי. צריך לפחות לאם את

מרד הפליטים הערבים

נקודה זו — בצדך, מנוקות השקפות — שעיה שנימקו את התגנחותם להצעות החלקה בשלתי 1947. אף משרד החוץ הישראלי הציע, עוד בסתו 1948, לכונן מדינה ערבית נפרדת בחבל מערבה-הירדן שמהווה לגבול הישראלי של אז. בצדך ראה או משדר-החו"ז הישראלי להעדי דיף הסדר כזה על סיפוחם של חבלים אלה לאיוו מדיניות-הילהגיה. ובצדך רואו חוגי הליגה הערבית גם אzo לדוחות את האפשרות הזאת כמו שבצדך — מנוקות מבטן — וראה ابو אל-חואן ליחס את התכניות הנוכחות של מנהיגי הפליטים למן השפעה ישראלי. מכל מקום הצעות אלה בעיקרן, מכוננות הן, למעשה, לאינטרטיס האובייקטיביים של מדינת ישראל. אף חכנית לנטוניזציה של שמי עברי הרידן עשויה לחזק את מדינת-ישראל ולהזיא את מדיניותה ואת משקה מן המחנן הוכחית. במאמר ב"אלפ" י"ד (יולי 1952), **פתחון בעיתת הפליטים — חמפתח לשולם ולשובע**, חווינו את דעתנו כי רק אחדות מדינית-כלכלית בחבל מערב-הירדן נסמכה על בריתם עם עבר-הירדן "שהיתה קיימת בפועל בין א"י המנדטורית לאמרות של עבר-הירדן", מסגרת שתפותו את הבעה המופצת של הפליט העברי — רק היא תוכל לפתח לכל האוכלוסייה בטריטורייה זו פתח לביסוס משקי, לפריחה כלכלית, לפיתוח כולל, ליציבות מדינית-ביטחונית. סיכמונה אפוא, בקריה לפרט בעיתת הפליטים **"במסגרת של שלטונו ישראלי בכל חבל מערב-הירדן. נסמכה על ברית-מכס עם עבר-הירדן."**

דומה שההתפתחות האחרונה במלוכה הד-ירדנית, ובפרט במחות הפליטים, יש בה חיוק לגישה חיבורית-אליסטית אל בעית הפיטים מצד מדינת-ישראל.

המערכת:

אהרן אמר

אשלום חPsiי אורי אל של

המול': א. י. סופר
נדפס בדפוס מל"ז
הפקזה: "פלס" בע"מ

המחיר 200 פר

מערכת "אלפ", דפוס מל"ג היל ה зан, 6, ח"א
ת. ד. 2860, ח"א

ירושלים: ת. ד. 766, טל. 61428

4925

תנאי החתימה: בארץ — 2 ל"י לשנה; בחו"ל בארץ — 2.40
دولר לשנה (במשלוח. גל) 3.60 دولار
(במשלוח אויר).

איןפורמציה מסווג שאין הציבור הישראלי רגיל לקבל, ועל עיה שאין הוא מרבה להגות בה, נמצאה בכתבה שליח א. גלבולם, שליח "הארץ" בארץ הברית, ונודפה בעתו ביום 22.12.52.

תגלויות מעניינות ביותר — מודיע א. גלבולם — מן הנעשה במחות הפליטים מארץ ישראל ועל מדיניות מדיניות-ערב בהם עיה, כולל בדיניות-הchanginations המגייעים לממשלה הארץ-ישראלית. הערבית. מתברר שלא ספק כי הפליטים עצם שואפים חיים, הרבה יותר מאשר ממשלה ערבית, למזויא סופיסוף פרטן לבעותם. מנהיגי הפליטים מאשים עתה בגלוי את ממשלה ערבית כי הן משתמשות בהם לשחקם הדיפולומטי נגד ישראל ראל במקום לדאוג לצעדים ממשיים לפתרון הבעיה.

חלוקת דעתו אלה — ממשיך א. ג. — שהיו קיימים כבר ומן רב למדרי נתגלו עתה לכל, עקב עולה שנתקו מנהיגי הפליטים הבמאים בחלק הארץ-ישראלית של מלחת הירדן, שכרכיו ברמת-אללה על שתי תכניות לפתרון הבעיה. הראשונה מציעה הקמת מדינה ערבית מערבה לירדן לפ"י קווי חכנית החלקה של א"ס מה-29 בנובמבר 1947. החקנית השניה מציעה הקמת מדינה יהודית-ערבית פדרלית, מוכבתת שלושה קנטונים יהודים, שלושה ערביים וקנטון משותף לירושלים.

המעין הוא שמניגי הפליטים נסו לרכוש את ממלכות בריטניה וארצות-הברית לתכניות אלה, וכן ניסו לצאת עצם לנויירוק כדי להביאן לפני העצרת, מאחר ששוב אין להם בתחן כי מדיניות-ערב באמת מייצגות את הד-אינטרסים שלהם. כן נסו מנהיגי הפליטים לקרווא לכנים כללי של נציגי הפליטים בכל מדיניות ערבי, אולם כל המאמצים האלה לא העלו דבר, עקב ההתנגדות החיריפה פועלות הדיכוי שנתקטו ממשלה הירדן וسورיה. ההצעות הובאו בכל זאת לפני חוגים דיפולומטיים ורים. ואו יצא ראש ממשלה הירדן, תופיק אבראהה הדר, נגד מנהיגי הפליטים בגולוי, בטענה שתכנית תידם באו "ממתקורות יהודים" (החד-גישה שלנו — י.ב.). *

עד כאן א. גלבולם והאיןפורמציה שabay מקורתינו הוא.

מכאן יורשה לנו להוסיף כי לפי מיטב הידיעות המגיעות לחוגים מדיניים, ולחוגים לא מדיניים, בישראל, ולא מתמול-ישלחם כי אם מזה שנים, עד אז "קונגרס לוואן" של הפליטים, שנתקנס בסתו 1948 בהנחת גמר אל-הווארי, היה השאיות האמיתיות של המני הפליטים הן מרוחיקות-תיכלך עוד יותר. מאות אלפי של פליטים אדי-חפצם להיכל בתחום שלטון המדיני של ישראל, במסגרת זו או אחרת. ולא מתק הלהבות ציונית. לא מתק איזאיליזם כלשהו גם לא מתוך ייבנה יתרה דוקה למדינת ישראל ולמשטרה. הסבה היא, פשוט, שבסוגה של טונה המדיני של ישראל רואים הם את הסיכון המשי ביותר לפתרון הבעיה האישית האומללה של כל אחד ואחד מהם.

ההצעה לכינון "מדינה ערבית" בחבל שכם וחברון המערבית היא, למעשה, הצעה לכינון "פרוטקטוראט" ישראלי, שהרי ברור כי מדינה כזו תהיה תלויה תלות כלכלית גמורה וሞחר לטח בישראל, ועצם סיכוי קיומה — הכללי, המדיני הצבאי — יהיה מותנה בחסתה של מדינת-ישראל. עסקי הליגה-הערבית עמדו על

יציבות

শפמים שפמים לאלה,

ו-ארכן גמן ליהודים :

ופשפש פונח עוד, איןשאלאה

ויבקל, אין מקום לפחדים.

פרקורי הלהקה כבר פמו

ספואיות הפקה לחלקם.

קארום הפרקיה כבר גסתמי,

ו-אין הפקנות שלוב.

ספאות קער שכב

בר נפוגו איפים ופנס.

ו-קען מלפיד פאחו

מול וגעות צלחת מוקם.

בר נשכח מן הלב דיר שמוקם.

ו-אשכול לא חוסם עוד שנרים.

ו-סן אבירם וגס קרחה

קסופים באצטלחת שריפם.

וב. ג. ב. בר מזקן לא קינה הסטורי,

ו-שם אפלטון בשחת.

גם שרת לא תריך בחדש מטאורי

על שםך של שפט פנץ.

שם משבר לא פרע בקנשת.

לא הוציאו אף בול קרש.

לא ירו (מול קולנוצ' אקסם)

אכן פגה לפאךש.

המצב הקלי בפקש

צודק במקלה פפרין.

ו-זגדת שביתת פקש

בר סגנה את מתק הפלילון.

בר אין אוצרות בגבב.

אף לא חול צבעוני למפקט.

(ספרים כי מזקן אבן גבר

ושני אלקזטים באילוח).

גם סגנער אצא בינטימ

את פקסר האמלל.

ואולי גם את צד-בקל.

פשים שפמים לאלה,

ולנו גמן יציבות :

ופשפש פונח עוד, איןשאלאה

לא לנכח כל אבוד.

עשוי